

PARTİZAN

YAYINLARI NO: 15

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

12 EYLÜL ASKERİ DARBESİ'DE

KOMPRADOR PATRONAGA DEVLETİNİ

ÇÖKÜŞE GİTMekten

KURTARAMAYACAKTIR !

TKP-ML

BELGE DİZİSİ

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

**12 EYLÜL ASKERİ DARBESİ'DE
KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ
ÇÖKÜŞE GİTMekten
KURTARAMAYACAKTIR !**

**TKP-ML-MK
27 Eylül 1980**

ÖNSÖZ

Yayınlar dizimizin bu sayısında Türkiye proleter-
yasının öncü müfrezesi TKP/ML'nin 27 Eylül 1980'de
yayınladığı "12 Eylül broşürünü" yayınlıyoruz.

Çeşitli nedenlerden dolayı elimize geç geçen bu
belgeyi, geç olmasına rağmen yayınlamayı gerekli ve
zorunlu devrimci bir görev biliyoruz.

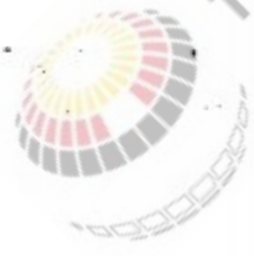
Çünkü bu belgede TKP/ML ; faşist cuntayı doğuran
iç ve dış şartları, cuntanın içinde bulunduğu durumu
ve muhtemel geleceğini ayrıntılı bir biçimde ortaya
koymaktadır. Ayrıca TKP/ML bu belgede, değişen şart-
larda yeni taktikleri ortaya koymakta, çeşitli mil-
liyetlerden Türkiye halkının işçi sınıfı önderliğin-
de kurtuluşunun yolunu da göstermektedir.

Bu belgenin incelenmesi TKP/ML'nin ortaya koyduğu
tespitlerin yaşamla bağının görülmesi açısından öğ-
reticidir.

Bu onurlu görevi yerine getirirken tüm devrimci-
leri bu belgeyi incelemeye çağırıyoruz.

PARTİZAN

Temmuz 1981

ONUR
YAKFI
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR

---

12 EYLÜL ASKERİ DARBESİDE KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ ÇÖKÖŞE GİTMekten KURTARAMAYACAKTIR.

1980'in 12 Eylül sabahı işlerine gitmek üzere alaca karanlıkta kalkan, yola dizilen emekçiler bugünlerinde, yarınlarında çok yakından etkileyen bir olayla karşılaştılar: Ordu yönetime el koydu!

Aylardır grevde aç sefil fakat dimdik direnen işçiler; alacakları üç-beş kuruşu, koplu sözleşme masalarında sendika ağalarıyla patronların kalın dudakları arasında gevelendiği işçiler: Sirtına kene gibi yapışıp sendika ağalarından bezmiş referandum ve genel grev hakkı isteyen milyonlarca işçi; aydınlık bir gelecek arayışı içinde emperyalistlerin, komprador patronların ve ağaların saltanatına lahnet okuyan bir işçi sınıfı...

Ve milyonlarca topraksız az topraklı mürabka; tefeci-tüccarın, aracının elinde doğduguna rahmet okuyan ve sersefil yaşayan orta köylü; sayısı milyonu aşan, ağa ve bey topraklarında çapada doğup çapada ölen sigorta-sendika nedir bilmeyen, emekçilerin, dayıların insafındaki yarı işçi tarım emekçileri...

Kentlerin, bugün çalışıp yarın boş gezen ve hiçbir sosyal güvencesi olmayan milyonlarca yarı-proleterleri, çoğunluğu asgari ücretin altında çalışan, hiçbir ekonomik-demokratik hakkı olmayan milyonluk dar gelirli memurları; hergün iflas eden yada ayak direnmek için aç yatıp aç kalkın küçük üreticileri, zanaatkarları, esnafı:

kent yamaçlarında, yol gitmez, su çıkmaz sırtlarında gecekondulara yığılmış milyonlarca kent emekçisi...

Hepsi, bu askeri darbenin, günlük ekmek kavgasından, faşist saldırılar karşısındaki can ve mal emniyetlerine kadar ekonomik-demokratik haklarından siyasi özgürlük ve örgütlenme hakkına kadar, mücadelelerini nasıl değiştireceğini düşündüler, merak ettiler.

Yönetime el koyan omzu kalabalık generaller cuntası daha darbe günü radyo ve televizyon aracılığıyla emekçilere kâh şirin gözüküp kandıran, kâh aba altından sopa gösterip sindiren bir yalan ve tehdit propagandasına giriştiler. Yüzlerine sakın ve ılımlı bir maske geçirip "babacan" bir hava yaratmaya çalışırken on binlerce emekçi tutukladılar. Baskınlar arama-taramalar, işkence furyası aldı yürüdü. Fakat bunların hemen hemen hiçbiri sözde sansür altında olmayan basına yayına yansıtılmadı.

Darbenin ilk günlerinde emekçilerin bir kısmının kafası karıştı: Ordudan iyi şeyler umma eğilimi baş gösterdi. Bir kısım emekçi ise karabasan gibi gelen bu baskı şartlarında, örgütsüz öndersiz, durumunu kavrayabilmek ve mücadelesini yeni şartlara ayarlayabilmeleri için "bekle gör" tavrı içine girdi. Daha ileri bilinçli fakat modern revizyonizmin ve küçük burjuva sağ oportünizminin etkisindeki emekçiler "genel grev çağrıları, demokrasiyi genişletme vaadleri ve toplu ayaklanma hayalleri ile avutulurken. Şehirlerde kayda değer bir direnişle karşılaşmadan duruma hakim olan askeri darbe karşısında şaşkınlığa düştüler. Hatta bazılarında yılgınlık emareleri başgösterdi.

Gerçekler nedir? Bu askeri darbe nasıl gelişti: Amaçları ve niteliği nedir? Önümüzdeki günler nelere gebe dir? İşçi sınıfı mızın ve onun önderliğine susamış olan milyonlarca yoksul

emekçinin yapması gerekenler nelerdir? Bu karasından nasıl kurtulacağız?

Bu sorular. Komprador patron-ağa devletin ve onun arkasındaki emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin tahakümünün, baskısının, kırbacının, komprador ve feodal sömürüsünün bilincine varmış bütün yoksul emekçilerin beynini kurcalayan, içlerini yakan can alıcı sorunlardır.

Partimiz TKP/ML bu broşüründe, doğru siyasi çizgisinin ve rehberi Marksizm-Leninizm bilimi ışığında. Bu sorunların cevaplarını açıklamaktadır. İşçilere, yoksul köylülere, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza kurtuluşun yolunu: Acil yapılması gerekenleri göstermektedir. Onu can kulağıyla dinleyelim.

12 Eylül Darbesi Emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının, halkımızın demokrasi ve özgürlük için verdiği mücadelesini bastırabilmek için giriştikleri yeni bir faşist saldırıdır. Herşeyden önce bu gerçeği tam olarak kavramalıyız. Bu saldırı öyle bir saldırı ki, bir sürü süslü lafla gizlenen faşist düzenin emekçiler üzerindeki zulmünü ve sömürüsünü dahada azgınlaştırmak için düzenlenmiştir. 12 Eylül askeri darbeyle daha da gizlenmeye çalışılıyor. Bu palavralara kanmamalıyız.

Paşalar çetesi. Bu harekete sorumsuz yöneticileri ve siyasi partilerin elinde işlemez hale gelen devleti işler hale getirmek ve "demokrasi"yi "teröristler"in elinden kurtarmak için giriştiklerini söylüyor. Kendi deyimiyle onların temel amacı "demokrasiyi korumak ve yeniden tesis etmek" miş! İşte hakim sınıfların Cuntaların ağzından dile getirdikleri yalanların en sunturlusu budur.

Cuntanın korumak için işe karıştığı "demokrasi" gerçekten de demokrasi midir? Türkiye'de burjuva anlamda dahi demokrasi yoktur ki onu korumak amacıyla darbe yapılsın! Türkiye'de 1923'ten beri var olan düzen. "parlamento" ile maskeleylmeye çalışılan bir faşist diktatörlüktür. kimin faşist diktatörlüğü? Bir avuç emperyalist uşağı komprador, bürokrat burjuva ve toprak ağasının kanlı saltanatı! İşte ordu'nun "korumak" istediği "demokrasi" budur!

Bu Ordu kimin ordusu? Kimin çıkarlarını kolluyor? Bu ordu, faşist Türk Devletinin en önemli çarkıdır.

Ordusuyla, kanunlarıyla, mahkemeleriyle ve idari kurumlarıyla her devlet, düzene hakim olan sınıfların diğerleri üzerindeki hakimiyetini sürdürmek için kullandığı bir baskı aracıdır. Gizli olsun, açık olsun her devletin özü, hakim olan sınıfların diğerleri üzerindeki diktatörlüğüdür. Ne varki, hekim olan sınıflar bir avuç sömürücü ve kan emiciler oldumu, bu diktatörlüklerini yığınlarca sömürülen ve ezilenin gözünden saklamak isterler, o yüzden de "diktatörlük" lafından ve badan kaçır gibi kaçırılar: Herkesin eşit ve özgür olduğunu iddia ettikleri "burjuva demokrasisi"nden dem vururlar. Türk kompradorları ve ağaları da emperyalist sistemin yedeğindeki kanlı diktatörlüklerini, "parlementer demokrasi" ile maskeleye çalışmışlardır. Devletin ve onun en önemli parçası olan ordunun sınıfların üstünde ilahi bir şey olduğu yalanını yaymışlardır. Ama gerçek şudur: Ordu, kompradorların ve ağaların ordusudur. Türk ordusunun esas görevi de, onların faşist diktatörlüğünü, Türkiyenin çeşitli milliyetlerden halkına karşı korumaktır. Faşist Türk Ordusu, kendisine verilen bu görevi her zaman "başarı" ile yerine getirdi: Emekçi halkın ve Türk olmayan milliyetlerin üzerinde görülmemiş vahşet ve zulüm uyguladı. "Türkiye Cumhuriyeti" tarihi bunun örnekleriyle doludur. İşte 1925'te kurulan askeri "İstiklal mahkemeleri" ve katledilen binlerce emekçi... İşte 1933 Dersim isyanı ve faşist Türk Ordusunun Kürt milletine karşı giriştiği akıl almaz kitle katilamı... İşte 1960 darbesi ve gelişen halk mücadelesinin, Menderes kurban edilerek ve birkaç demokratik hak tanınarak yolundan saptırılıp durdurulması.. İşte 1971 12 Mart muhtarası ve arkasından gelen faşizmin açık askeri biçimi. On binlerce emekçinin, demokratın, devrimcinin tutuklanması, işkence ile zindanlara tıkılması ve katledilmesi...

Ve işte 12 Eylül Askeri Darbesi... Bunlar sadece öne çıkan önemli olaylardır. Türk ordusu, her zaman ve sürekli olarak işçilerin grevlerini ve gösterilerini bastırmada yoksul köylülerin toprak işgallerini kırmada, Kürt milletini sürekli bir milli zulüm altında tutmada görev almış; namlusunun ucu esas olarak işte işçiye, köylüye, kentlin yoksul emekçilerine ve ezilen milliyetlere dönük olmuştur. Bunun bir başka kanıtı da, Türkiye Cumhuriyeti'nin 57 yıllık varlığının yarısına yakın bir zamanının sıkıyönetimler ve askeri idare altında geçmiş olmasıdır.

İşte 12 Eylül darbesiyle açıktan yönetici durumuna gelen "Ordu"nun gerçek niteliği ve esas görevi bunlardır. Şimdi, bu ordu'nun, kompradorların ve ağaların "demokrasi"sini koruduğu açık değildir? Bu ordu'nun halktan yana olmadığı halka huzur sağlayamayacağı açık değildir? bunlar hakim sınıfların ve emperyalistlerin parlak sözleriyle gaflet uykusuna dalmış olan her emekçi her yoksulun göreceği gerçeklerdir.

Bu düzenin Ordu'su elbette bu düzeni koruyacaktır. Cunta temel amacının "demokrasiyi korumak" olduğunu söylüyor ve "demokrasi" lerini tehdit eden baş unsurun "anarşi" ve "bölücülük" olduğunu; bunların kökünü kazıyacaklarını ısrarla söylüyor.

Onların "anarşi" dediği şey en tabii haklarını hala canlarını korumak için emekçi halkın örgütlenmesi, mücadele etmesi silaha sarılmasıdır. Faşist kitle katliamlarına işkencede ölmeye, zindanda çürümeye jandarma dipçisi altında ezilmeye karşı koydun mu "anarşist"sin. Senin; Kurşun ve copla grevini kıran; işkencede öldürüp sağa-sola çuval içinde cesedini bırakan; ağanın kırbacını süngüsüyle pekiştiren orduya polise karşı koydun mu "anarşist"sin. Ben niye gün doğandan batana kadar çalışıp da kuru ekmeğe şükür derken onlar zevkü sefa içinde ve benim sırtımdan yaşıyor dersin, "anarşist"sin. Bu düzen değişmeli: Kompradorların, ağaların ve efendileri emperyalistlerin kanlı saltanatı sona ermeli dersin, bunu ya-

zarsan bile "anarşist"sin ve "Anayasayı tağgir ve tebdil"den yağlı urganın boynuna geçmesi için ya da ömür boyu hapiste çürümen için yeter. Sen bir ekmek çalsan yıllarca dama tıklırsın: Kompradorlar ve ağalar milyonlar dolandırır yine de ellerini kollarını sallayarak gezer. Bu talan yiyicilik dünyasını yıkmak için mücadele edersen "anarşist"sin. Sen her gün her saat güneş yemiş kar gibi eriyen ücretinin ve maaşının yetmediğini söyleyip grev yaparsan, bunun adı ideolojik amaçlı grev, olur ve bastırılır. Hızına hiç kimsenin yetişmediği zamlara karşı dükkanını kapatırsan "anarşist eylem" yapmış olursun. Faşist Tür devleti'nin Kürt milletini ve diğer azınlık milliyetleri ezmesine karşı çıkarsan "bölücü"sün. Türkiye de yaşayan her milliyete, milli kültürü geliştirme, kendi dilini resmen kullanma ve eğitimini yapma gibi konularda eşit hak tanınmasını istedin ve bunun için mücadele ettinmi "bölücü"sün. Kürt milletinin isterse ayrı devlet kurma hakkının varlığını savunursan "bölücü" sün. Kürt köylüsünün, işçisinin, emekçisinin horlanmasına, jandarma baskısı altında tutulmasına karşı çıktınmi "bölücü" sün. Kısacası emekçilerin, ekonomik çıkarlarını ve demokratik haklarını savunmak için yaptıklarından tutunda; bu zalimler ve kanemiciler düzenini yıkıp yerine halka demokrasi, bugünün efendilerine ise diktatörlük uygulandığı, milli imtiyazarının kaldırıldığı, emperyalizmden bağımsız yeni bir düzen kurmak istemeleri, bu uğurda mücadele etmeleri, "anarşist"dir(!). Böyle "anarşi"ye can kurban! İşte onların kökünü kazıyacaklarını ilan ettikleri "anarşi", halkımızın demokrasi ve bağımsızlık uğruna verdiği mücadelelerdir.

O halde bu Cunta'nın komprador patronlara ve toprak ağalarının çıkarlarını silahla savunduğu ortadadır: Emperyalist sistemin sömürü ve tahakümünü koruduğu ortadadır. Cunta'nın siyasi partilere çatması, rüşvetle-yiyiciliğe karşı çıkması parlamentoyu kapatması hep emekçileri kan-

dırmak içindir. Cunta'nın MHP'ye ve Rus uşaklarına karşı tavır alması, birkaçını tutuklaması yine emekçileri aldatmak, göz boyamak içindir. Çünkü bunlar halkın gözünde iyice teşhir olmuş, nefret çekmiştir. Cunta kendisini bunlardan farklıymış gibi göstermek zorundadır. Hatta hakim sınıflar, temsilcilerinden bazılarını feda dahi edebilirler. İşte Menderes'in asılması: Bayar'ın hapsedilmesi, Türkeş'in tırnaklarının sökülmesi... Ama onların arasındaki post kavgası, hiçbir zaman onların halkla olan ölüm-kalım kavgalarıyla bir tutulamaz. Onlar birbirlerini hırpalayıp inçitebilirler, ama halka karşı her zaman tıpkı geçimsiz kardeşler gibi-anlaşır, birleşirler. Bu askeri darbe de, düzenin devamını sağlamak için yapılmıştır. Hakim sınıfların değişik kanatlarının genel çıkarlarına uygundur. Fakat özel olarak da, hakim sınıfların ılımlı Amerikancı ve Batı Almancı kesimlerinin taleplerini ve çıkarlarını temsil etmektedir. İşte bu yüzden de MHP'li sivil faşistlere dincilere, Rus uşağı sosyal faşistlere karşı imiş gibi görünmektedir.

Emperyalistlerin, kompradorların ve ağaların, ordunun zaten süngü ucunda duran yönetimi toptan ele almasını istemeleri, onların ne kadar zor içinde olduğunu gösteriyor. Bu zalimler artık göstermelik "demokrasi"leriyle bile halkı yönetemez hale geldiler. Askeri Darbe, onların güçlü olduğunu göstermiyor: Tam tersine ne kadar aciz içinde olduklarını iktidarlarının her zamankinden daha fazla sallandığını, halkımızı daha az uyutabildiklerini ispatlıyor. İşte tam da bu nedenle, askeri darbe onları kaçınılmaz sonlarına yaklaştıran yeni bir adımdan başkabirşey değildir. Kaynayan kazanın kapağını ne kadar sıkı bastırırsan buharın birikimi ve gücü o kadar artar. Kapağın fırlatılıp atılması o kadar şiddetli olur. Askeri darbede de hakim sınıflarının kaynayan kazanın kapağına daha sıkı bastırılmasından başka birşey değildir. Ama halk kazanı kaynıyor. Ve tepesine çöreklenmiş olanları daha da büyük bir şiddetle parçalayıp atacaktır: Bu kaçınılmazdır.

DARBEYİ HAZIRLAYAN ŞARTLAR NELERDİ?

+ Faşist Devletin Demokrasi Maskesi Halkın Gözünde iyice Teşhir olmuştu!

12 Eylül darbesinin hakim sınıflar için neden son çare haline geldiğini anlamak için faşist devletin "demokrasi maskesinin halkın gözünde nasıl teşhir olduğunu hatırlamalıyız. Sözde demokrasinin temel öğeleri olan parlamentonun, siyasi partilerin ve yasaların durumuna bakmalıyız.

12 Eylül öncesinde parlamentonun durumu neydi? Parlamento ahırının rezaleti iyice teşhir olmuş; son olarak da Cumhurbaşkanlığı seçimi bu rezaletin üzerine tuz-biber ekmişti...

Çok saygı değer (!) ve ciddi (!) bir yer olduğu için kimsenin kravatsız sokulmadığı parlamento ahırında, cumhurbaşkanlığı seçiminde Ajda Pekkan'a, Bülent Ersoy'a oylar çıkıyordu.

Yasalara göre cumhurbaşkanı seçiminde her parlamenter kendi iradesine göre oy kullanmak zorunda iken partiler hangi adaya oy verileceğini grup kararlarıyla bağlıyorlar: Böylece kendi yaptıkları yasaları bile ayaklar altına alıyorlardı!

Demirel'in asıl adayı olan Çağlayangil, Demirel hükümetini "kerhen" destekleyen MSP tarafından "Batı kulupçu diye kara listeye alınıyor: Demirel ise ince ayakoyunlarıyla Çağlayangil'i cumhurbaşkanlığı koltuğuna "vekaleten" oturtuveriyor ve kazanması imkansız adaylar öne sürerek cumhurbaşkanlığı seçimini düğümlüyordu!

Kendi attığı bu düğümü çözebilmek (!) için de başkanın yetkilerini arttıracak, istedikleri yasaları çıkartabilecek bir sisteme, Başkanlık sisteme geçilmesini öneriyordu. Yeniden demokrasi havarisi kesilen CHP bu öneriyi tepkiyle karşılayınca, bu defa da "milletle gitme" safsatasını ortaya atıp işi iyice yokuşa sürüyordu.

Bu arada Cumhurbaşkanı seçim turları 100'ün üstüne çıkmıştı. Bazı turlarda aday bile yoktu! Bir orurumu 4 milyona malolan parlamentoda, partilerin dama oynar gibi oynadığı cumhurbaşkanı seçimi oyunu halka 400 milyondan fazlaya mal olmuştu.

Televizyondan naklen yayınlanan bazı meclis oturumları bilinçsiz emekçileri bile çileden çıkarıyor."Yazıklar olsun bunların eline mi kaldık" diye isyan ettiriyordu.Öyleki parlementerlerin reklam sevdası ve şıklabanlıkları halkın büyük tepkisini çekince,daha fazla rezil olmaması için parlamentodan naklen yayın kaldırılıyordu.

Parlamentonun çalışamaz hale gelmesi ve halkın diline düşmesi,olaya alınması hakim sınıfları rahatsız etmeye başlamıştı.Komprador patron-ağa devletin çeşitli sözcüleri bu rahatsızlığı dile getiriyordu.

Mesela karakaş,"Parlamento görev yapmassa halk başka rejim arayışı içine girebilir" diyor ve şuna dikkat çekiyordu."Siyasi parti gruplarının her türlü partili düşüncelerini bir süre unutarak sonuna (yani Cumhurbaşkanlığı seçiminin bir an önce sonuçlanmasına ve vatandaşların yıllardır dört gözle bekledikleri bazı kanunların çıkartılmasına) yardımcı olmaları,TBMM'ne olan saygı ve güvenle eşdeğerdir." (Milliyet,7-8-1980.)

Mesela Evren, emperyalist efendilerini ziyaretten dönüştü havaalanlarında cumhurbaşkanını bir an önce seçmenin şart olduğunu ilan ediyor; yarı tehdit, yarı yalvarma parlamentoyu göreve çağırıyordu.

Bunlar hakim sınıfların itibarını yitirmekte olan parlemantoyu kurtarmak için yaptıkları çağrılardı.

Ne var ki, kendi aralarındaki dalaşma komprador patron-ağa kliklerinin bu çağrılara uymasını imkansız kıldı.

Darbe öncesinde partiler arasındaki çelişmeler iyice kızışmıştı. MSP'nin MHP'nin dışardan desteği ile kurulan AP azınlık hükümeti MSP'nin zaman zaman desteğini çeker görünmesi MHP'nin içten kemirmesi ve CHP'nin engellenmeleri sonucu iş yapamaz hale gelmişti. Çoğu CHP zamanında hazırlanmış olan ve AP'nin de çıkarmak istediği yasalar AP işbaşındayken demokrasi havarisi kesilen CHP tarafından köstekleniyordu. Son dönemlerde çelişki iyice keskinleşmiş ve CHP bir zamanlar birlik çağrısı yaptığı AP'ye faşist diyebilmişti. AP'yi hükümetten düşürebilmek için MSP ile onarım hükümeti

pazarlığı yaparken. Bir yandan AP ile "erken seçim" pazarlıkları yapmakla oradan oraya deli danelar gibi koşturmaktaydı. Kah Demirel'e desteğini çekeceğini kah Ecevit'e güven oylamasında beyaz oy kullanacağını söyleyerek açık göz bezirganlık yapmaktaydı. Sonuçta bir yandan Demirel'i bir kerhen desteklerken bir yandan da Ecevit'e kemik atmaktan geri kalmazdı. Onarım hükümetine başbakan olmak şartıyla hükümeti her an düşürebileceğini söyledi.

Önceleri Demirel'in erken seçim önerisini destekler görünen Hoca sonradan yançizince CHP zamanında Erbakan hakkında açılan eroin dosyası da 9 ay sonra yeniden piyasaya sürülü verdi. Erbakan altta kalır mı? O da dışişleri bakanı Ermen hakkında gensoru önergesi verdi. MSP ve CHP'nin oylarıyla başkan düşürüldü... İşte bir gazette bu haberin verilışı.

Tulumba tatlısıyla gelen hükümet bunalımı.

Siyasi tarihimizde ilke bir bakan gensoruyla düşürüldü. CHP tam kadro, MSP üç eksigiyle güven oylamalarından başarılı çıktı. Erbakan: Madem dışişleri bakanı karga-tulumba gitti, o halde biz de bunu tulumba tatlısı yiyerek kutlayalım dedi. TRT kameramanına, yak şu ışığı. Bunu da çek Millet yiyemiyor, parası yok, bari görüntüsüyle ağzı tatlansın dedi. Ve Batı klüp zihniyetinin tasfiyesini Allah kabul etsin şeklinde konuşarak ilk tulumba tatlısını ağzına attı.. (Milliyet 6.9.1980)

Bu görüntüler, emekçilerin ağzını tadlandırmadı, midesini bulandırdı. Parlamento ahırının gerçek yüzünü bir kez daha ortaya serdi.

MSP bu şaklabanlıklarla parlemantonun rezaleliğini sergilerken, MHP de itlerini oraya buraya saldırtarak halkın nefretini üzerine çekmekteydi. Her ne kadar AP'nin MHP'ci olmayan kanadı bu durumdan pek memnun değilse de MHP'ye eli mahkum olduğu için ses çıkarmamaktaydı. MHP hakkında savcılığa yapılan suçduyuruları hasıraltı ediliyordu. CHP döneminde yakalanan Abdi İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca'nın MHP'ile ilişkisi ortaya çıktığı halde MHP'nin üzerine gidilmedi. Ve izinsiz sinek uçmayan Maltepe Askeri Garnizonundan Mehmet Ali Ağca kolayca yokoluverdi. Yine MHP ile ilişkileri açığa çıkan ve idam cezaları

onaylanan iki faşist, sıkılığı ile namsalmış Mamak Askeri Cezaevinin damını delerek sırra kadem bastılar!

30 Agustos'ta Silahlı kuvvetlerde yapılan değişikliklerle azıllı faşist Ali Elverdi'nin deyimiyile bazı "çürük yumurta" lar uyıklandı. Ali Elverdi'nin çürük yumurta dediklerinden birisi de Ankara sıkıyönetim komutanıydı. Ankara sıkıyönetim komutanı, giderayak Mamak'tan kaçan iki idamlık faşistlerin birini yakalattı ve ona yardım eden MHP'li yöneticileri tutuklattı.

Bütün bunlar, hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerin iyiden iyiye keskinleştiğini; halkın yükselen mücadelesi karşısında bu çelişkiler sürdükçe devletin temellerinin çatlama-ya devam edeceğini gösteriyordu. Bu gidişle, ne parlamentonun, ne de partilerin halkın gözünde beş paralık itibarı kalmayacaktı. Devlet kendi koyduğu yasaları bile uygulayamaz duruma düşmüştü.

+ Komprador patron-ağa devletin belkemiği olan ordunun Faşist yüzü açığa çıkmaktaydı.

Bu arada devletin en çok yıpranan bir kurumu da, devletin belkemiği olan orduydı. 2 yıla yaklaşan sıkıyönetim uygulaması, ordu'nun faşist yüzünü açığa vurmuş: Ordu'nun namlusunun esasta halka çevrili olduğunu dosta-düşmana göstermişti. Ayrıca "anarşiyi önledik, önlüyoruz" palavralarına rağmen, sıkıyönetim halkın devrimci mücadelesini bastırmayı başaramamıştı. Bu durum bir yandan ordunun yıpranıp gözden düşmesine; neden oluyor diğer yandan da emperyalistlerin emrindeki muhtemel bir saldırganlık için hazırlanmasını engeliyordu. Ordu, görevinin "aslı görev" olarak tanımlandığı, emperyalist uşağı haksız bir savaş için hazırlık yapamaz hale gelmişti. Evren ordu'nun "asıl görev"ine dönme isteğini dile getirirken şöyle diyordu:

"Sıkıyönetim bir an önce kaldırılmalı... Son yirmi yılda yurdumuzda ortalama her iki yıla karşılık bir yıl sıkıyönetim uygulanması zorunluluğu ortaya çıktığına göre, nedenlerinin çok iyi bir tahlilden geçirilerek bir çözüm yolu bulunması gerekli görülmelidir ve bu görevin de meclislerimize düştüğüne inanılmalıdır."

Emperyalist efendiler de ordu'nun "aslı görev" ine dönmesi için sıkıştırıyorlar; hele orta doğuda savaş bulutlarının gitgide toplanmasıyla

ordu'nun ise yönetimi bastırma görevini biran önce çözmesi gerektiğine endişeyle dikkat çekiyorlardı. NATO yetkilileri; "Ordu'nun yönetime elkoyması veya bir sağdarbe durumunda askeri yardımın kesilmek zorunda kalınabileceği, İleride Türk ordusunun giderek daha fazla polis-jandarma rolüne girmesinde zaten gerisinde kalınan NATO görevlerinden biraz daha uzaklaşılmasına yol açabileceğini öne sürüyorlardı.

Ordu sıkıyönetimden çekilmeliydi ama nasıl? Bu ancak, olağan üstü haller yasası vb. yasalar çıkarılıp Anayasa'da gerekli değişikliklerin yapılması böylece sivil bir sıkıyönetim düzeni kurulmasıyla mümkün olabilirdi. Ordu sıkıyönetimden çekilebilmek için önce cephe gerisini sağlama almalı; yani halkın devrimci mücadelesini ezmelidir.

Parlementonun işlemez hale gelmesi, siyasi partilerin çıkar dalaşı ve mevcut yasaların yetersiz kalması, komprador patron-ağa devletini, koruma görevini devletin belkemiği olan orduya yükledi. Faşist ordu, son çare olarak yönetime doğrudan el koydu. Böylece, işlemez hale gelen devlet çarkını yeniden işler hale getirmeyi, yönetemez duruma düşen hakim sınıfları yeniden yönetebilir kılmayı ve kanlı sömürü düzenini güvence altına alıp sürdürmeyi amaçlıyordu.

+ İktisadi kriz, yaz aylarındaki göstermelik istikrarı yerle bir edecek düzeye ulaşmıştı !

Demirel hükümeti işbaşına geldikten kısa bir süre sonra 24 Ocak ekonomik kararları diye bilinen ekonomik tedbirleri açıkladı. Bu kararların alınıp uygulanmasından birinci derecede sorumlu olan Demirel'in koltuksuz bakanı diye bilinen Turgut Özal'dı Özal, komprador patron-ağa devletin tipik özelliklerini bünyesinde toplayan, adeta bu devleti simgeleyen igrençlikte bir yiyici tipidir. Feodal bir aileden gelen Özal, TUSİAD (Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği) nin kurucuları arasındadır. Dünya Bankasında uzun yıllar çalışmış emperyalist ülkelerde has bir uşak olarak kendini tanıttı sevdiirmiştir. Özal, 1970'teki büyük devalasyon sırasında da Devlet planlama Teşkilatı müsteşarıydı. Son

Demirel hükümetinde göreve getirilmeden önce ise Türkiye'deki komprador patronların en azılı örgütlerinden MESS (Madeni Eşya Sanayicilerinin Genel başkanıydı Özal, Feodal kökenden gelen komprador ve bürokrat bir kişi olarak tam bu devletin adamıdır.

24 Ocak kararları, Türk hakim sınıflarının göbekten bağılı oldukları IMF (Uluslararası para Fonu) gibi, Dünya Bankası gibi, OECD (Ekonomik ve Kültürel Gelişme için Yardım Örgütü) gibi uluslar arası tefeci kuruluşların taleplerini yansıtıyordu. Hatta, bu kuruluşların umduklarının da ötesindeydi. Öyle ki, Demirel hükümetinin Turgut Özal eliyle gerçekleştirdiği 24 Ocak hareketi bütün NATO emperyalistleri tarafından öve öve göklere çıkartıldı. Demirel'in ve sağ kolu Özal'ın sırtı sıvazlandı. Uluslararası para babaları bu örnek uşaklarını mükafatlandırdılar. Alınan önlemlerin ne kadar "cesur" olduğu, Türk ekonomisini nasıl "feraha" çıkaracağı vs. bütün dünya basınına konu oldu.

24 Ocak kararları gerçekten de komprador patron-ağa devleti açısından "cesur" bir girişimdi. Bu kararlarla Türk parası büyük bir devalüasyona tabi tutuldu, 1 dolar 70 liraya çıkarıldı. Başta petrol olmak üzere ithal maddelerinin bir anda iki katına yakın pahalılaşması, yılın ilk aylarında muazzam zamlara yol açtı. Türk parasının satın alma hızı düştü. Bilindiği gibi paranın satın alma gücünün düşmesi demek yüksek bir enflasyon oranı demektir. 24 Ocak kararlarını izleyen ilk bir kaç ay enflasyon oranı ayda yüzde 30'a vardı.

Bu emekçi kitleler üzerindeki sömürünün son derece artması, demekti. Aybaşında cebinde 100 liran varsa aynı para ayın sonunda kendiliğinden yüzde 30 değer kaybedip 70 liraya düşüyordu.

Özal'ın "cesur" tedbirleri, bütün bir yıla yayılacak olan enflasyonu ilk birkaç aya sıkıştırdı. Bu aylardaki pahalılık öyle muazzam boyutlara vardığı iç tüketim birdenbire hızla düştü. Emekçi kitleleri vazgeçebilecekleri herşeyden vazgeçmenin yanı sıra, açlık pahasına ceplerinde

kendi kendine eriyip yok olan parayla ay sonunu getirme kavgasına girdiler.

Komprador patron-ağa devleti 24 Ocak kararlarından şu sonuçları bekliyordu:

Yüksek enflasyonla emekçilerin elinde avucundaki kendiliğinden erirken, kompradorlara fahiş kârlar sağlamak Bir yıllık enflasyonu birkaç aya sığdırmak bu birkaç ay sonunda görünürde bir iktisadi istikrara ulaşmak.

İç tüketimi düşürerek; üretimi ihracata yöneltmek, döviz kıtlığını ve muazzam bütçe açığını aşmaya çalışmak.

Özal'ın tedbirleri bu amaçlardan ilkinin esas olarak sağlar. Emekçiler büyük bir sefalete sürüklenir ve hatta küçük işyerleri milli nitelikteki sanayiciler iflas ederken kompradorlar kısa sürede büyük vurgunlar vurdular. Tabiki fiyatlardan aldıkları girdiler ve düşük ücretlerle üretilen malları zamli fiyatlarla piyasaya sürerek aradaki enflasyon kârını cebe indirirler. Büyük ithalat ve ihracatçılar, stokçuluk karaborsacılık gibi yollarla muazzam karlar ettiler.

Özal'ın tedbirleri ikinci amacada esas olarak ulaştı muazzam pahalılık karşısında talep azaldı ve tüketimdeki düşüşle birlikte Mayıs-Haziran dan itibaren enflasyon hızı yavaşladı. Fiyat artışları da düştü. Mesala İstanbul, Ticari Odası başkanı Nuh Kuşçulu, Ağustos'ta şöyle diyordu:

"Fiyat artış-hızındaki yavaşlama, 1980 Temmuz ayında 1979'un aynı ayındaki % 6,4'ten, 1,9'a düşmüştür. Bu, uygulanmakta olan istikrar önlemlerinin bir sonucudur. Bu sonuç bir ölçüde toplam talep hacminde yaratılan azalma yoluyla toplumumuzun fedakarlıklarıyla elde edilmiştir." (Milliyet, 27/3/1980)

"Toplumumuzun fedakarlığı" denen elbete emekçi kitlelerin komprador patronlar ve ağalar hesabına yapmak zorunda bırakıldığı fedakarlıktı. Bu zoraki fedakarlığın sonucu olarak 1980 yazındaki ekonomi Ecevit hükümeti dönemine kıyasla daha istikrarlı bir görünüm kazandı. Enflasyon oranının düşmesinin yanı sıra para arzında da bir önceki yılın aynı dönemine kıyasla gerileme görüldü. 1979'un ilk 6 ayında tedavüle sürülen para miktarı 25 milyar lira iken, 1980'in

ilk altı ayında bu rakam 17 milyar lira ile sınırlı kaldı. (Milliyet, 10/7/1980)

Böylece, komprador patron-ağa devleti hedeflediği ekonomik istikrar görünümünü elde etmiş oluyordu. Ne var ki bu istikrar yalnızca görünümde kaldı. Yaz sonuna varıldığında bu görünüm çöküntüye uğramanın eşiğine gelmişti. Çünkü 24 Ocak kararlarından beklenen ve gerçek bir istikrarı sağlayabilecek olan üretimin ihracata yöneltilmesi bir hayal olarak kaldı. 24 Ocak kararlarının üçüncü amacı tam bir fiyasko oldu.

Üretim neden ihracata yöneltilemedi? Çünkü, iç tüketim kısılmakla birlikte, üretimde bırakalım artış olmasını, tersine düşüş görüldü. Sonuç olarak tüketimdeki düşüş üretimdeki düşüşle dengelendi ve ihracatı arttırarak döviz kıtlığını aşma sevdası da kayalara bindirdi. 1980'in ilk 6 ayında üretim gerilemesi durdurulamadı. Gelişmesi gözlenen 104 sanayi ürününden 67'sinde gerileme görüldü. Ayrıca yatırımlarda da oransal bir gerileme oldu. İşsiz sayısı da arttı. (Milliyet 6/9/1980) Tüketim maddelerine olan talep düşüşü diğer kesimlere de yansıdı. Durgunluk, ara malları üreten sanayii de etkiledi ve 24 Ocak kararlarından önce piyasada darlığı görülen bazı ara mallarında talep düşüşü nedeniyle stoklar birikmeye başladı. (Milliyet 10/7/1980) Komprador sanayideki kapasite kullanımı yüzde elli-altmışın üzerine çıkamadı.

Yaz sonundaki bu durum, görünüşteki iktisadi istikrarın fırtına öncesi sessizliğe benzediğini göstermekteydi. 24 Ocak kararlarının nefesi tükenmek üzereydi. Yeni bir devalüasyon ve zam fuyası kapıya dayanmıştı.

Hakim sınıflar bu durumdan işçi sınıfını sorumlu tutuyor du, İşçilerin ideolojik amaçlarla yaptıkları grevlerin üretim düşüşüne neden olduğunu iddia ediyorlardı. Başta Turgut Özal, Temmuz ve Ağustos aylarında işçilerin sendikal haklarına ve grevlere yoğun bir saldırı başlattı. Üretim düşüşünden "militan sendikacıları" suçladı.

Aslında, üretim düşüşünün esas nedeni, dışa bağımlı ekonominin içinde bulunduğu krizdir. Kredi ve yatırım mali eksikliğidir. Komprador pat-

ron-ağa devleti binbir zahmetle dilendiği dış kredilerin büyük kısmına daha önceden aldığı borçların faizine ödemektedir. Türkiye'nin tam para olarak 18,5 milyar doları bulan dış borçlarının faiz yükü 13,5 milyar dolara ulaşmıştır ve toplam 33 milyar dolar olan bu mebleğ ulusal gelirin tam yüzde 70'ini oluşturmaktadır. (milliyet 21/8/1980) İthalat fonunun ağırlığı ise petrole ayrıhattadır. Bu durumda sanayi yatırımları duraklamakta hattagerilememektedir. Maliyetleri düşürmeye çalışan kompradorlar kısılacak tek kalem olarak İşçi ücretlerini görüp, İşçiye kemeri daha da sıkması için baskı yapmaktadırlar. İşte grevlerin budenli artmasının ve yetmişli yıllardaki en yüksek seviyesine ulaşarak yaklaşık 60 bin işçiyi kapsamasının; işsizliğin artmasının nedenleri bunlardır.

Ağustos ayına gelindiğinde, üretimdeki gerilemenin sonucu ekonominin kısa sürede büyük bir gümbürtüyle çöküntüye uğrayacağı açığa çıkmıştı. Çünkü:

(a) milligelirde hiçbir artış beklenmemekteydi. Tersine bir düşüş muhtemeldi. Sanayi kesimindeki karma degerde yüzde 4,7 oranında bir gerileme olmuştu. Oysa, 1979 Aralık'ında yapılan tahminlere ulusal gelir artışının yüzde 6,5 ve sanayi katma değerindeki artışın da yüzde 9,4 olması gerekiyordu. Hem milli gelirde hem de sanayi katma değerinde artış yerine düşüşde olması, taşıma su ile dönen, 24 Ocak'taki şok tedavisi ile iyice dellenen ekonominin tam bir çöküşün eşiğinde olduğunu gösteriyordu.

(b) Emisyon hacmi (tedavüldeki toplam para miktarı) Temmuz ve Ağustos aylarında ani bir artışla 260 milyon TL'na fırlamıştı. Özal sahtekarca bu artışın işçi dövizini girdilerindeki artıştan kaynaklandığını söylüyordu. Fakat bu tamamen yalandı. Piyasada dolaşan toplam paranın artışı her zamanki gibi devletin kalpazanlık yapmasından; yani karşılıksız para basmasından kaynaklanıyordu. Memur maaşlarını ve köylüye borcunu ödeyemeyen devlet ve cansız olduğu için değişme hızı düşük olan piyasa, yeni nakit paraya ihtiyaç duymuştu ve karşılıksız para basımının temel nedenleri buydu.

Buna karşılık piyasaya yeni sürülen karşılıksız para yeni bir devalüasyon ve zam furyasının kapağına dayanacağını enflasyonun artacağını haber veriyordu. (Nitekim kukla Ulusu hükümetinin ilk işi, bir dizi temel maddeye zam yapmak oldu. Demirel hükümetinin Kasım-Aralık'ta yapması beklenen devalüasyonu şimdi Cunta yapmak zorundadır.)

(c) 21 Ocak tedbirleriyle azalacağı umulan dış ticaret açığı 1980'de daha da büyümüştür. 1979'un ilk 6 ayında 1,35 milyar dolar olan bu açık 1980'de aynı dönemde 1.8 milyar dolara ulaşmıştı. İhracat artışı dolar olarak geçen yıla kıyasla topu-topu %5,7 olmuştu. Kaldı ki, bu artış da satılan malın artmasından değil ihraç mallarında dünya piyasasında görülen fiyat artışlarından kaynaklandı. Aynı dönem için ithalat artışına gelince bu % 20 olmuştu. Fakat bu artışta da esas etken ara maddeleri ithalatının artması değil petrol fiyatının artmasıydı. 1980 sonuna kadar muhtemel dış ticaret açığının 3,5 milyar doları bulunması bekleniyordu. Bunun bir bölümü işçi dövizleriyle karşılanırsa bile, karşılanamayan kısmı yeni yeni borçlanma demektir. Ve eski borçlarının faizlerini ödeyemeyen komprador patron-ağa devletiğin bu daha da karanlık bir manzara arz ediyordu.

İşte Ağustos sonlarında siyasi krizin had safhaya vardığı; Cumhurbaşkanlığı seçimi, erken seçim gensoru, eroin kaçakçılığı tulumba tatlısı maceraları ayyuka çıktığı sıralarda iktisadi krizin tablosu böyleydi. İktisadi kriz, göstermelik ve geçici fiyat ve para istikrarını bir anda çökertcek seviyeye ulaşmıştı ve en kısa zamanda siyasi istikrar sağlanarak daha azgın bir sömürü ve talan ortamını talep eder hale gelmişti.

+ Sivil ve Resmi Teröre Rağmen Hakim Sınıflar Halk Kitlelerinin Giderek Silahlı Biçime Bürünen Mücadelesini Durduramıyordu.

12 Eylül Darbesini zorunlu hale getiren esas neden; yani siyasi krizin baş mimarı olan halkın devrimci ve demokratik mücadelesinin hakim sınıflarca bir türlü bastırılmamasıydı.

Maraş katliamının ardından ilan edilen "güler yüzlü" "demokratik" sıkıyönetimin cenderesi giderek sıkıldı.

Demirel hükümetinin işbaşına gelmesi ve peşinden muazzam zam furyasını getiren ekonomik kararlar, cenderenin daha da sıkılmasını şart koştı. Her geçen gün halkın üzerindeki baskı ve terör arttırıldı. Yine de devrimci mücadele geriletilmedi; tersine yükselmeye devam etti. Çünkü yoksul emekçi kitleler için bıçak kemiğe dayanmıştı. Ve başta işçi sınıfı, her geçen gün artan faşist teröre ve baskıya rağmen mücadeleden bir adım geri atmıyordu.

1980 başından itibaren, hem karşı-devrimci şiddette, hem de kitlelerin mücadelesinde daha da yükselme görüldü. İşçi sınıfı siyasi amaçlara yönelen eylemlere girişti. Bunların başında yiğit Tarih işçilerinin komprador patron-ağa devletine ecel teri döktüren direnişi geldi. Faşist işçilerin yerleştirilmesine tepki olarak başlayan direniş gelişmesi içinde devlet ile açık bir çatışma biçimine dönüştü. Kitlelerin ipleri ve orta bilinçli kesimleri giderek devlete silahla karşı koymaktan başka çare olmadığını ve kendilerini silahla savunmaya yöneldiler.

Can güvenliği için İstanbul, Tekel'de işten atılan işçilerin geri alınması için Mensucatta başlatılan direnişlerde Demirel hükümetine başağrısı oldu. Halkın diğer kesimleri de yer yer mücadeleye katılıyor, hükümeti ve devleti güç durumda bırakıyorlardı. Mesela, Özal marka 24 Ocak ekonomik harekâtına karşı esnafın kepenk kapama eylemi hükümeti günlerce uğraştırdı; iyice teşhir etti.

Demirel hükümeti döneminde daha önceleri günde 4-5 olan ölü sayısı gittikçe arttı; günde 15-20'ye ulaşarak küçük çapta bir iş savaş görünümü aldı. Yılın ilk yedi-sekiz ayında ölenlerin sayısı 1800'e vardı.

Bu arada, tek tek öldürülenlerin yerini resmi ve sivil güçlerin ortaklaşa tertipledikleri katliamlar almaya başladı. Mezhep ayrılıkları ve benzeri bahanelerle kışkırtılan kitle katliamları neredeyse alışılır hale geldi. Malatya Tokat ve nihayet Çorum'da faşizm akıl almaz vahşet örnekleri verdi. Fakat buna karşılık halk da teslim

olmadı. Çorum'da verilen barikat savaşları hakim sınıfların yüreğine korku saldı. Devletin polisi, ordusu sivil itleri Çorum'daki devrimci mahallelere ancak gündüzleri girebiliyor, geceleri halk ve devrimciler barikatlarda nöbet tutuyor, kendilerini silahla savunuyorlardı.

Mücadelenin boyutları, giderek silahlı mücadele biçimlerini ön plana geçirmeye başladı. Devlet ne sivil itleriyle ne de ordusuyla ve polisiyle bu mücadeleyi bastıramaz hale geldi. Her sıkıyönetim bölgesinde binlerce kişinin gözaltına alınmasına işkencelerin gitgide ağırlaştırılmasına rağmen devrimci mücadelede gerileme olmadı. Tersine günden güne mücadele daha da gelişip yaygınlaştı.

İşte, darbeyi hazırlayan şartlar bunlardı Var olan çelişmeler gittikçe keskinleşmiş, düğümlenmişti. Halkın gözünden iyice düşen ve silahlı temele geçen mücadelelerle karşılaşan devlet kendi iç çelişmelerinin de etkisiyle iyice itibarını yitirmiş, gücünü kaybetmiş ve doğru dürüst işleyemez hale gelmişti. Hakim sınıflar için tek çıkış yolu olarak faşist ordunun yönetimi doğrudan ele alması kalmıştı. Ve komprador patron-ağa devletin belkemiği olan ordu, çatırdayan devleti kurtarmak hakim sınıfların saltanatını sürdürmek için 12 Eylül darbesini gerçekleştirdi. Ve yönetimi bütünüyle eline aldı.

---

12 EYLÜL CUNTASININ NİTELİĞİNİ VE AMAÇLARINI DOĞRU KAVRAYALIM.

---

* Cuntanın Temel Amacı Halkın Devrimci Mücadelesini bastırmak ve sıkıyönetimli sivil İdare Altında sağlanmayan siyasi istikrarı sağlamaktır.

12 Eylül Darbesi komprador patron-ağa devletin saplandığı çıkmazdan kurtulmak için sarıldığı son çare olmuştur. Hakim sınıflar, iki yıla yaklaşan sıkıyönetimler altında sağlayamadıkları siyasi istikrarı ordunun doğrudan yönetimi altında sağlama umudundadır.

Komprador patron-Ağa devleti 12 Eylül Darbesinden en başta şunu beklemektedir: Bir an önce sıkıyönetimi kaldırarak şartlar sağlayarak orduyu bugünkü doğrudan yönetim işinden çekmek. Ne-

dir bu şartlar? Birincisi, Cunta devrimci mücadeleyi ve kendiliğinden kitle hareketlerini açık terörle ve ideolojik saldırıyla bastırmalıdır ikincisi hakim sınıflar içindeki çelişmeleri geçici de olsa çözümlere kavuşturmalıdır. Üçüncüsü "sivil" sivil" bir sıkıyönetim mümkün kılacak yasal önlemler almalıdır.

Sıkıyönetimlerle yıpranan halkın nezninde iyice teşhir olan ordunun doğrudan yönetime geçmesi ancak bu şartlarda mümkün olaçaktır. Hakim sınıfların Cunta'ya bu yüzden dört elle sarılmışlardır. Cunta bugünkü durumda bu şartları sağlayabilecek tek alternatifti bu yüzden de hakim sınıfların son umudu son çıkar yolu haline gelmişti. Çünkü onlar sıkıyönetimin dozunu gitgide artırmalarına rağmen sıkıyönetimi kaldıracak şartları bir türlü sağlayamaz duruma düşmüşlerdi.

Bir yandan adamakıllı itibar kaybeden orduyu yönetimden çekmek istiyorlar diğer yandan da ordu yönetimden çekildiği anda zaten ezemedikleri devrimci mücadelenin daha da alevleneceğini görüyordu. Ne var ki kendi aralarındaki çelişmeler parlamentoyu kullanarak sıkıyönetimsiz yönetebilmelerini sağlayacak yasal önlemleri almalarına da engel oluyordu.

Kenan Evren'in 30 Ağustos demecinde belirttiği gibi, Ordu da bir an önce sıkıyönetimin sona ermesini ve "asıl görev"ine yönelmeyi istiyordu. NATO emperyalistleri de Türk ordusunun biran önce "içteki uydurmalık" görevinden azadedilmesini arzuluyordu. Çünkü emperyalistlerin Ortadoğu'da ki çıkar dalaşı her an için Türk ordusunun savaşa sürülmesini gerektirebilirdi. Ancak hakim sınıflar ellerindeki "olağan" yöntemlerle istikrarı sağlayamadığı işte 12 Eylül darbesi bu nedenle bir zorunluluk haline gelir ken , Darbeden sonra 16 Eylülde yaptığı ilk basın toplantısında şöyle diyor: "Biz demokrasiyi ortadan kaldırmış değiliz; işlemeyen, bozulmuş demokrasiyi tüm kaideleriyle birlikte getirmek için bu harekatı yapmak zorunda kaldık".

"Demokrasi cilasını kazıyacak olursak Evren'in sözleri Darbenin temel amacı hakkında bize ipucu vermektedir: Darbenin esas amacı gerçekten

de siyasi istikrarı sağlayarak devlete kaybettiği saygınlığını yeni baştan kazandırmak, açıkça yönetemez hale gelmiş bulunan hakim sınıfları iyi-kötü yeniden yönetebilir hale getirmektir. Evren'in "demokrasi" lafını kullanırken bahsettiği de bundan başka birşey değildir: Hakim sınıflar için eskiden olduğundan da geniş bir demokrasi; halk için ise eskiden olduğundan daha ağır bir baskı ve sömürüyü yasallaştırmak; devleti yeni baştan işler hale getirmektir.

Evren'in basın toplantısının ardından bir İngiliz gazetesinde çıkan yorum, Cunta'nın ne tür bir "demokrasi"ye dönmek istediğini açığa vuruyor. Yorumda şöyle denmektedir.

"Basın toplantısından çıkan sonuca göre General Evren ve arkadaşları bugüne kadar Türkiye'nin sorunlarını çözmemiş bir politik sistemi geri getirmeye niyetli degillerdir. Halk oyu ile seçilmiş bir parlamentoda çoğunluğu olan bir parti veya partilerin hükümeti kurmasına dayanan Batı stili bir sistemin Türkiye'ye uygun olmadığı basın toplantısındaki sözlerden anlaşılıyor. Generallerin bu gözlemde haklı olduklarını söylemek elden gelmiyor. Türkiye hâlâ sanayi öncesi geçmişinde yaşamaktadır." (Milliyet, 8.9.1980)

Emperyalist efendiler, faşist devletin önündeki incir yaprağını bile çok gördüklerini işte böyle açıklıyorlar. Onların ve uşaklarının amacı bu yaprağı daha da budamak; ve orduyu ancak o zaman doğrudan yönetimden çekmektir.

Cunta, siyasi istikrarı sağlamak için aldığı önlemlerin yanı sıra iktisadi bir takım önlemler de alacaktır. İktisadi krizin atlatılabilmesi için emekçi kitleler üzerindeki sömürüyü yoğunlaştıracak, bütün açık faşizm dönemlerinde olduğu gibi hakim sınıflara daha yüklü karlar ve talan imkanı sağlayacaktır. İşçileri düşük ücretlerle ve süngü ucunda köle gibi çalıştırmak ve üretimi arttırmak isteyecektir. Ama yine de Cunta'nın baş hedefi, temel işlevi, siyasi istikrarı sağlamaktır. Gerek hakim sınıfların, gerekse emperyalist efen-

dilerine belirttiği gibi iktisadi krizin bu kadar derinleşmesinin altında yatan nedenlerden biride siyasi krizdir. Ve komprador patron-ağa düzeni, geçici bir siyasi istikrar sağlamadan iktisadi iflastan yakasını bir an için bile kurtaramayacağını görmüştür.

ÖZETLERSEK, 12 Eylül Darbesi, sıkıyönetimle dahi yönetemez hale gelen komprador patronları ve ağaları yeniden yönetebilir hale getirmek için yapılmıştır. Esas amacı, devrimci mücadeleyi bir an önce ezmek ve böylece hakim sınıflar için geçici de olsa siyasi istikrar sağlamaktır. Hakim sınıflar için daha geniş bir demokrasiyi, halk için ise daha ağır bir baskıyı yasallaştırmaktır. Açık faşizme son verilip, devletin yüzüne "parlamentar demokrasi" maskesi yeniden geçirildiğinde, halk için demokrasi, 12 Mart döneminde biraz budanmış olan 1981 Anayasasının dahi hayli gerisine çekilmiş olacaktır. En azından hakim sınıfların bugünkü amaç ve umutları budur.

+ Cunta, Hakim Sınıfların Eski Çoğunluğundan Ortak Çıkarını Temsil Etmektedir.

Hakim sınıfların ordusunu, Cunta ile yönetime el koymak zorunda bırakan neden AP ve CHP'nin "ı-lımlı" çoğunlukları arasında bir anlaşma sağlanamaması idi. Böyle bir anlaşma, hakim sınıfların kendi içlerindeki çelişkiyi geçici olarak çözmelerini sağlar ve onların ortak çıkarları için gerekli yasal önlemler almalarını mümkün kılardı.

Demirel hükümetinin sağlayamadığı böyle bir anlaşmanın önşartları bugün askeri cunta tarafından sağlanmış durumdadır.

Evren daha 12 Eylül günü yaptığı konuşmasında, hakim sınıf partileri arasında "aşırı" giden uçları eleştirdi. Evren siyasi partileri eleştirirken şöyle diyordu:

"(Siyasi partiler) Giderek anarşi ve bölücülüğü destekleyen kaynakların şekillenmesine ve kamu kuruluşlarında çalışanlarla polis ve öğretmenlerin dahi birbirine düşman kamplara ayrılmasına neden olan partizan tutum ve davranışlarından vazgeçmemişlerdir." (Milliyet, 13/9/1980)

Evren konuşmasında devrimci teşkilatları saldırının esas hedefi olarak gösterirken, MHP'yi MSP'yi ve T.K.P'yi de karşısına aldığını ima ediyordu. "Bir"li polis derneklerine çatarak MHP'yi İstiklal Marşını "koyu taassup veya sapık ideolojik amaçlarla" protesto edenlere, "enternasyonal marşı söyleyenlere veryansın ederek MSP'yi ve T.K.P'yi eleştiriyordu.

Darbeyi izleyen gelişmeler, Evren'in ilk konuşmasında verdiği ipuçlarını doğruladı. Gözaltına alınan parlamenterler (demokrat unsurların dışında) MHP ve MSP mensupları ile AP içinde MHP'ye yakın olanlar ve CHP içinde de "sol" kanat olarak bilinen sahte T.K.P yanlılarıdır. Devrimci ve demokrat sendikacıların yanı sıra, bir dizi MHP'li ve Rus sosyal emperyalizminin uşağı sendikacı tutuklanmıştır.

Bu gelişmelerin de ortaya koyduğu gerçek şudur: Daha 30 Ağustos münasebetiyle dış basında çıkan yazıların da yansıttığı gibi, bir yanda MHP ve MSP diğer yanda T.K.P hakim sınıfların içinde bulunduğu şu derin kriz şartlarında törpülenmesi gereken uçlar haline gelmişlerdir. Mesela NATO yetkilileri o tarihte şöyle diyorlardı.

"MHP MSP ya da Bağımsızlar gibi küçük ve radikal grupların egemenliğinde ya da şantajında kaldığı sürece, ekonomik ve sosyal gelişme olmayacaktır." (Milliyet, 31/3/1980)

Bu uçlar hakim sınıflar çoğunluğunun ortak çıkarları için birleşerek devleti kurtarmalarına köstek oluyorlardı. Darbeyi zorunlu hale getiren nedenlerden biri olan bu çelişki, darbenin temsil ettiği kesimi de belirlemiştir.

12 Eylül ile kurulan cunta, tek bir kliği değil, hakim sınıfların çoğunluğunu oluşturan AP ve CHP'nin ezici çoğunluğunu temsil etmektedir. AP'den MHP'ye yakınlığı ile bilinen 7 parlamenter, CHP'den ise "sol" kanat olarak bilinen 25 parlamenter gözaltına alınmıştır. Bu ilk girişimlerin de gösterdiği gibi cunta, MHP MSP ve T.K.P

gibi "aşırı" uçlar dışındaki hakim sınıf kliklerinin ortak çıkarlarını temsil etmektedir.

÷ Darbe, NATO'lu Emperyalist Efendilerin İzin Kağıdıyla Yapıldı.

12 Eylül Darbesinin hakim sınıf çoğunluğunun ortak çıkarını temsil ettiği, emperyalist efendilerinin el ve ağız birliğiyle Cuntanın sırtını sıvazlamasıyla ortaya çıkıyor. Dış basının da vurguladığı gibi, NATO emperyalistlerinin bu kadar can-ü gönülden alkış tuttuğu bir başka askeri darbe daha bulunamaz. NATO içindeki tüm emperyalistler, cuntaya övgü düzmek için adeta birbirleriyle yarışa girmişlerdir.

Daha 30 Ağustos münasebetiyle NATO yetkilileri, ordunun yönetimine el koyması veya bir sağ darbe durumunda Türkiye'ye yapılan askeri ve ekonomik yardımın kesilmek zorunda kalabileceğini vurguluyorlardı. Bunu gerekçe olarak, NATO üyesi ülkelerin parlamentolarının yardımı onaylamayacaklarını gösteriyorlardı. (Milliyet, 31/6/1980) *

Oysa, 12 Eylül Darbesinden sonra ne oldu? Daha darbenin ertesi gününden başlayarak başta ABD ve Batı Almanya olmak üzere bütün NATO emperyalistlerinin sözcüleri darbeyi övmeye giriştiler ve Türkiye'ye her türlü yardımın sürdürüleceğini ilan ettiler.

Hatta, Amerikan gazeteleri, daha Türkiye'den resmi açıklama yapılmadan darbe haberini ayrıntılarıyla verince, Cuntanın nasıl bir emireri gibi davrandığı bütün dünyanın gözü önünde sergilenmiş oldu. Evren durumu kurtarmak için demegojiye başvurdu. Türkiye'deki Amerikalıların tankları görünce darbe ihtimalinden kuşkullanmış ve bunu ABD'ye bildirmiş olabileceklerini söyledi. Ama boşuna zahmet ! Evren'in beceriksiz yalanları, halka karşı arslan pozunda kükreyen faşist Türk ordusunun, emperyalist efendilerine karşı nasıl süt dökmüş kedi gibi yaltaklanacağını izleyemedi. Darbe NATO emperyalistlerinin yalnızca onayını almakla kalmıyordu: başta ABD olmak üzere bizzat bu emper-

yalistlerin izni ve hatta emri üzerine gerçekleştirilmişti.

Emperyalistler daha önceleri attıkları demokrasi palavralarıyla Cuntayı açıkça desteklemeleri arasındaki çelişkiyi nasıl çözecekler, tükürdüklerini nasıl yalayacaklardı? Kendi ülkelerindeki halkları kandırmak, dünya önünde teşhir olmaktan kurtulmak için oynadıkları demokrasi havariliği oyunu emperyalistlerin ayağına dolaştı. Fakat onlar ikiyüzlü bir biçimde kendilerince bu çıkmazdan da bir kurtuluş yolu buldular.

Türkiye'deki darbenin "demokratik" olduğunu, Latin Amerika'daki darbelere hiç benzemediğini, asker postallarının altının 'kadife kaplı' olduğunu.. vs. söyleyerek kendilerini temize çıkarmaya uğraştılar. Türlü şarlatanlıkla, darbeyi desteklemelerini meşrulaştırmaya çalıştılar. İşte bu yıllık ikiyüzlükten bir-iki örnek:

- + Bir ABD gazetesi: "Generaller müdanaleye adeta zorlandılar. Milli güvenlik Konseyi samimi ve dürüst davranmaktadır". (Tercüman, 17/9/1980)
- + Bir IMF yetkilisi: "Özellikle diğer darbe yapılan ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de sansürün uygulanması çok olumlu etki yapmıştır. (Milliyet, 17/9/1980)
- + 9 AET ülkesinin Türkiye temsilcileri: "Türk silahlı kuvvetlerinin herhangi bir Latin Amerika ülkesinde askeri kuruluşlardan tamamen farklı, Atatürkçü özgürlük ve demokrasi yanlısı, laikliğe ve çağdaş uygarlığa bağlı bir ordu olduğu konusunda görüşbirliğine vardılar." (Milliyet, 17/9/1980)
- + Bir Alman gazetesi : "Evren baba görünüşlü, ak saçları ve yarım okuma gözlüğü ile bir diktatör değil, ancak bir üniversite profesörünü andırıyor. Generalin basın toplantısında da, yanında oturan diğer Konsey üyesi genarallerle birlikte bir cunta havası algılanmıyor." (Milliyet, 18/9/1980)

Yalan-dolan ve sahtekarlık çöküşe giden bütün sömürücülerle bir dayanağıdır. Onlar, kanlı saltanatlarını sürdürebilmek için emekçi kitleleri tiksindirici bir ikiyüzlülükle kandırmaya uğraşırlar. İşte 12 Eylül Darbesinin ardından Cunta'nın ve efendilerinin giriştiği şarlatanlık furyası da bu sah-

tekarlıkların iğrenç bir örneği olarak tarihe geçecektir.

NATO,da yer alan emperyalistler Darbe karşısında böyle alkış tutarken Rus Sosyal-Emperyalistlerinin tutumu ne oldu? Evren 16 Eylülde yaptığı basın toplantısında, mevcut dış politikanın aynen sürdürüleceğini açıkladı.Böylece, Rus Sosyal-Emperyalizmini açıkça karşılarına almaya niyetli olmadıklarını ima etmiş oldu. Hatta bunun da ütesinde şöyle dedi:

"Sovyetler Birliği, dünyada barış ve güvenliğin mutafazasında ve güçlendirilmesinde büyük sorumluluğu bulunan bir devlet olarak komşularımız arasında özel bir yere sahiptir"

Bu; Cunta'nın Rus sosyal emperyalistleriyle varolan ilişkileri sürdürme niyetinde olduğunu göstermektedir. Ne varki hakim sınıf çoğunluğunun temsilciliğini yapan cunta, komprador patron-ağa klikleri arasındaki çelişkileri çözerken Rus sosyal emperyalistlerinin uşaklarını hedeflemek zorunda kalacaktır. Bu da ister istemez Cunta ile Rus sosyal emperyalizminin arasını açacaktır. Gerçi hem Evren Rusya'yı açıkça karşısına almamaya çalışmaktadır, hem de Sovyetler Birliği darbe hakkındaki ilk haberleri yorumsuz aktarmıştır. Ancak, Cunta'nın SB ile olan ilişkilerinin ister istemez gerginleşeceğine dair ipuçları da vardır.

Mesela darbenin hemen ardından Yankı'da yayınlanan bir yorumda, SB Türkiye'de darbeyi yaratan şartları alevlendirmekle suçlanmaktadır:

"Nihayet geçen hafta başında merkezi Doğu Almanya'da olan ve Bizim Radyo ile desteklenen illegal Türk Komünist Partisi'nin 60.kuruluş yıldönümü bardağı taşıran son damla oldu. Daha öncesinde büyük kentlerde sokaklara yazı yazıp bombalar koyarak güvenlik kuvvetlerine meydan okuyan ve halk arasında panik yaratmak isteyen aşırı sol fraksiyonların isimleri birden ortadan kayboldu. Onların yerine, büyük kentlerin

- ana caddelerini saran bubi tuzaklı bombalar üzerine, artık TKP'li sloganlar yazılıyor. Bizim Radyo'ya ilaveten ilk defa Moskova'da Sovyet Komünist Partisi organı Pravda, açık açık illegal TKP'yi övüyor, destekliyor, faaliyetlerini teşvik ediyordu. TASS Ajansı da, Demirel hükümetinin anti-Komünist politikasını şiddetle eleştiriyordu.. Tüm yurt çapında TKP gösterileri ilk defa silahlı mücadele halinde açıkça sergilenirken, polis İzmirde Kadifekaleye orak-çekiçli komünist bayrağını, Türk bayrağı yerine çekmek isteyen iki TKP militanını yakalıyordu...TKP gösterisini değerlendirenler, bunun Türkiye'nin başına çok daha değişik bir sorun yaratmak üzere olduğu kanısına varıyorlardı." (yankı, sayı:494: sf.4)

Yankı, TKP'nin 60. kuruluş yıldönümü münasebetiyle 10 ve 11 Eylül günleri yapılan eylemleri, 12 Eylül Darbesini yaratan son damla olarak görmekte ve bundan SB'ni sorumlu tutmaktadır.

SB ile çelişkilerin ne ölçüde keskinleşeceğini zaman gösterecektir. Cunta'nın tercihinin bu çelişkileri keskinleştirmek olmadığı anlaşılmaktadır. Ancak bu darbe, NATO emperyalistlerinin Türkiye üzerindeki tahakkümünü arttırması, NATO emperyalistlerinin ortak çıkarlarını güvence altına almak için yapılmıştır. Dolayısıyla Sovyetler Birliği'nin Türkiye üzerindeki çıkarlarına darbe vurmuştur ve vuracaktır.

+ Darbe, Hakim Sınıflar Arasındaki Çelişkiyi Çözmek Amacındadır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Darbenin esas amacı halkı sindirmek ve 2 yıla yakın bir sıkıyönetim altında dahi sağlanamayan siyasi istikrarı sağlamaktır. Bunun önemli bir şartı da, hakim sınıflar arasındaki çelişkinin-geçici de olsa-çözümüdür.

Hakim sınıf klikleri arasındaki çelişkilerin çözülmesi, Cunta'nın önünde duran çetin bir iş-tir. Yapılan darbe bu çelişkilerin çözümü değil yalnızca çözüm yolundaki ilk adım olmuştur. Cunta'nın temsil ettiği hakim sınıf kliklerinin çoğunluğu MHP MSP ve T.K.P gibi aşırı uçlarını henüz törpüleyememiştir.

Bu partilerde temsil edilen kesimlere karşı a yönelecek olan girişimler orduyu dahi içten huzursuzluğa sürükleyebilir. Darbe "emir-komuta zinciri" içinde gerçekleştirilmiştir. Bu bir yandan, darbenin hakim sınıfların ezici çoğunluğu adına yapıldığını gösteriyor. Ama diğer yandan da ordu içindeki, özellikle alt kademelere yerleşmiş MHP yanlılarının henüz tasfiye edilmediğini gösteriyor. Ordu, darbeyi gerçekleştirdiği gün dahi tam bir huzur ve birlik içinde değildi. Mesela, gözaltına almalar için Ankara ve İstanbul'a dışarıdan birlikler getirilmişti. Mesela, tüm parti liderlerinin toplatılması, onların karışıklık çıkarabilecek çağrılar yapmasını önlemek içindi. Mesela Türkeş, ilk iki gün insiyatifi elde tutmak ve çıkabilecek bir karışıklıktan yararlanmak amacıyla ortalıktan kayboldu: Fakat darbenin emir-komuta zinciri altında olduğunu görünce teslim oldu. Bir yıla yaklaşan son Demirel hükümeti döneminde MHP militanları devletin her kademesine yuvalanmışlardı. Bunlara yönelik girişimler, Cunta'nın ayakları altındaki toprağı güvenilmez kalacaktır. Diğer yandan sahte T.K.P yanlılarına yönelik girişimlerde Rus sosyal-emperyalistlerinin tepkisini çekecektir. Kendi aralarındaki klik çatışmaları çeşitli hakim sınıf kesimlerinin halk muhalefetini kendi peşlerine takmak için türlü dalavereler çevirmelerine yol açacak; buda Cunta için katmerli bir dert olacaktır.

Halk muhalefetini peşine takma girişimi özellikle Rus sosyal-emperyalizminin uşaklarından gelecektir. Sahte T.K.P yanlıları, kendilerine yönelen tehdidi göğüsleyebilmek için, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkımızı kullanmaya çalışacaklardır. Bu sahte sosyalizm ve demokrasi

havarileri, kapatılan DİSK'in devrimci tabanını kendi çıkarlarına alet etmek isteyecek, işçi sınıfının sendikal örgütlenme için vereceği mücadeleden yararlanmaya çalışacaklardır.

Cunta, hakim sınıf klikleri arasındaki çatışmaları sadece tehdit ve hizaya getirmeyle de çözmeyebilir. Burada çeşitli pazarlıklar, uzlaşmalar söz konusudur. Mesela MHP, MSP T.K.P gibilerine ilk başta gösterilen sert tavır, giderek yumuşayabilir: karşılıklı tavizler ve anlaşmalar sağlanabilir. Unutmamalıyız ki, haydutların kendi aralarındaki dalaşma halkın karşısında her zaman yerini tam bir sınıf kardeşliğine bırakmıştır. bırakır.

Hakim sınıfların kendi içlerindeki gelişmelerden, bizim için önemli olan iki sonuç çıkmaktadır. Birincisi, hakim sınıf klikleri kendi aralarındaki it dalaşını bir çözüme bağlayabilmiş değillerdir. Bu dalaşma Cunta'nın sahte birlik paravanası ardında şu ya da bu oranda sönecektir. yani düşmanlarımız kendi içlerinde tam bir birlik sağlayamamışlardır. Ve bu, halkın yararına olan bir durumdur. İkincisi, farklı komprador patronağa kliklerin halkın haklı taleplerini kendi aralarındaki dalaşa alet etmeye çalışacaklardır. Ve bu, halkın mücadelesini heder edebilecek bir tehlikedir.

Demek ki, bir yandan düşmanlarımızın birbirleriyle dalaşmasından yararlanmaya çalışmalı, diğer yandan da onların bizleri kendi aralarındaki it dalaşına alet etmelerine izin vermemeliyiz.

• Darbe, "Sivil Sıkıyönetim"i Yasallaştırmak Amacındadır.

Kenan Evren, 16 Eylül basın toplantısında Cunta'nın hedeflediği yasal değişiklikleri özetledi:

"Anayasa ve seçim kanunu Türkiye'ye istikrar sağlayacak şekilde değişmelidir."

"parlamento Anayasa Mahkemesinin, İdare de Danıştayın vesayesinden kurtarılmalıdır."

"Anarşiye karşı güvenlik kuvvetlerini ve sıkıyönetimi takviye edecek kanunlar çıkarılmalıdır."

Bu ve benzeri yasal değişiklikler, eğer umdukları gibi devrimci mücadeleyi bastırabilirlerse ordu doğrudan yönetimden çekildiğinde, bir sivil sıkıyönetim düzenini sürekli kılmayı hedeflemektedir. Amaç, 12 Mart'taki budanmış haliyle dahi fazla "demokratik" buldukları 1961 Anayasasını iyice kuşa çevirmek ve halkın elinde kalmış son demokratik hak kalıntılarını da silip süpürmektir.

1961 Anayasasının getirdiğı önemli esaslardan birisi de, kuvvetlerin tam ayrılığı ve anayasal denetimdi. Bu, yasama yürütme ve yargının tam ayrılığa ve yürütmenin danıştayın, yasamanın da anayasa mahkemesinin denetimi altına sokulmasıydı. Yasama parlamentonun, yürütme hükümetin, yargı ve yasal denetim ise başta Anayasa mahkemesi ve Danıştay olmak üzere bağımsız yargı organlarının elindedir. Yargı organlarının bağımsız olması, işbaşına gelen hükümetlerin mahkemelere atama yapamaması, yargılamalara doğrudan karışamaması, keyfince icra yürütememesi ve her istediğı kanunu parlamentodan çıkarttıramaması anlamına gelir. İşte siyasi krizin iyice derinleşmesiyle birlikte hakim sınıflar için çekilmez bir ayakbağı oluşturan da bu olmuştur. Demokrat unsurlar, 61 Anayasasının bu demokratik öğelerini sık sık kullanmışlar; komprador patronların ve ağaların ihtiyaç duyduğu türden icranın ve yasamanın çarkına ikidebir çomak sokmuşlardır. "Anayasal düzen" "hukuk devleti" gibi kavramların düşkünü olan ve halkın verilmiş bazı tavizlerle daha iyi yönetilebileceğini düşünen bir kısım devlet bürokratları da Danıştayın Anayasa mahkemesini, aşırı faşist ve keyfi yürürme ve yasamaya karşı çıkartmak durumunda kalmışlardır.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM'ler) komprador patron-ağa devletinin bu ayakbağından kurtalmak için bulduğu bir çözümdür. MC hükümetlerinin DGM adıyla savunduğı aynı çözümü CHP hükümeti işbaşına geldiğinde "ihtisas mahkemeleri" adıyla piyasaya sürmüştür. Ne var ki bir yandan kendi aralarındaki çelişkiler, bir yandan 12 Mart tecrübesinden geçmiş olan halkın mücadelesi DGM'lerin yasallaşmasını engellemiştir.

Evren de darbeyi izleyen ilk demecinden itibaren kuvvetlerin ayrılığına karşı çıkmakta parlamentoyu Anayasa mahkemesinin idareyi de Danıştayın vesayetinden kurtarma gereğinden söz etmektedir. Cuntanın baş hedeflerinden birisi de hakim sınıfların yıllardır yasallaştıramadığı DGM'leri yasallaştırmaktır. DGM'ler 1961 Anayasasına aykırı düştüğün den bunların yasallaştırılması Anayasa değişikliği gerektir mektedir. Devlet Başkanı na hem yasama hem yürütme hem de yargı sistemleri üzerinde söz sahibi olacak geniş yetkiler tanınacaktır. Bu faşizmin daha açık ve daha artmaz bir uygulanışı için yasal kılıf olacaktır. Komprador patron-ağa devletini yıllardır kurtulmaya ugaştığı ayakbağlarından azad edecektir.

Cunta bunun yanısıra seçim kanununu da değiştirmeyi ve tek partinin iş başına gelmesini sağlamayı planlamaktadır. Böylece komprador patron-ağalıkleri arasındaki sataşmalar imzalatabilecek. Koalisyon hükümetlerinin yerini tek parti hükümetlerinin alması mümkün olacaktır. Ayrıca hakları ve imkanları zaten son derece sınırlanmış olan küçük partiler toptan kaldırılabilir. Milli burjuvazinin yasal örgütlenme hakkı da fiilen ortadan kaldırılmış olacaktır. Mesala bir Türkiye Birlik Partisi (TBP) gibi, bir Sosyalist Devrim Partisi (SDP) gibi partilerin sınırlı hakları da gaspedilecektir. Bu değişikliklerin göstermelik burjuva demokrasisini de rafa kaldıracağı açıktır. Göstermelik haliyle dahi, mevcut yasal demokrasi komprador patron-ağa devletinin kaldıramayacağı bir lüks haline gelmiştir. Mevcut yasalar giderek tamamen kağıt üzerinde kalmaktadır. Cunta seçim kanununda yapacağı değişikliklerle uygulanan devlet baskısını ve terörü yasallaştırmayı devlete bir rahat nefes aldırabilmeyi ummaktadır.

Cuntanın planladığı yasal önlemlerin önemli bir bölümünü de anarşiye karşı güvenlik kuvvetlerini ve sıkıyönetimi takviye edeceği söylenen faşist tedbirler oluşturmaktadır. Bunların ilk furyası, Milli Güvenlik Konseyi tarafından elçabukluğu ile 21 Eylülde yasallaştırılmıştır. Kendisini parla-

mento yerine koyan 5 kişilik Milli Güvenlik Konseyi Meclislerin aylarca çıkarmaya uğraştıkları yasaları, en faşist biçimiyle birkaç saat içinde kesinleştirivermektedir. Milli Güvenlik Konseyi sıkıyönetim yasasında yaptığı değişikliklerle azgın bir faşizmi meşrulaştırmaktadır. Mesela sıkıyönetim komutanlıkları herhangi bir kamu görevlisini işten atabilme yetkisiyle donatılmaktadır. Sınırsız sansür hakkı tanınmakta, gözaltı siz ona işkence deyin! süresi 15 günden 30 güne çıkarılmakta, askere-polise sorgusuz sualsiz silah kullanma, doğrudan hedefe ateş etme hakkı tanınmaktadır.

Ve nihayet, burjuva demokrasisinin en temel unsurlarından biri olan sendikalaşma özgürlüğü de göstermelik biçimiyle dahi gaspedilmektedir. Bugün DİSK kapatılmış: DİSK'in tabanındaki milyonluk ilerici-devrimci işçi yığını örgütsüzlüğe itilmiştir. Komprador patron-ağa devleti, işçi sınıfının 15-16 Haziranlardan geçerek söke söke aldığı sendikal hakları gerisin geriye gaspetmiştir. Göstermelik olarak kapatılıp derhal açılan patron örgütü MESS (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası) darbenin ilk haftasında topladığı "Grev Sonrası Üretimde Verim Artışı" seminerinde şöyle diyor: "İşçileri bilinçlendirerek kendileri veya bizler tarafından daha ılımlı sendikalara yönlendirmeliyiz." (Milliyet, 21/9/1980) Cunta bunu sağlamak için elinden geleni yapacaktır. İşçiler Türk-İş bünyesindeki sarı ve faşist sendikalara girmeye zorlanacaklardır.

Kısacası, cunta göstermelik demokrasinin dahi Türkiye için kaldırılamaz bir lüks durumuna geldiğini bugün dünyaya ilan etmekte ve bu "lüksü" kaldırmayı amaçlamaktadır.

Evren daha 30 Ağustos demecinde şöyle diyordu:

"Son yirmi yılda yurdumuzda ortalama her iki yıla karşılık bir yıl sıkıyönetim uygulaması zorunluluğu ortaya çıktığına göre, nedenlerinin çok iyi bir tahlilden geçirilerek bir çözüm yolu bulunması gerekli görülmekte ve bu görevin de meclislerimize düştüğüne inanılmaktadır."

Evren, Türkiye için daha "sıkı" bir yönetimin şart olduğunu 30 Ağustosta böyle dile getiriyordu. Meclislerin istenen tarzdaki daha sıkı bir yönetimi yasallaştırıp meşrulaştıramayacağı açığa çıkınca, ordunun doğrudan müdahalesi şart oldu.

Şimdi cuntanın amacı sık sık sıkıyönetime başvurma gereğini duyurmayacak kadar sıkı bir yönetimi yasallaştırmak ve komprador patron-ağa devletini az-çok feraha çıkartmaktır.

* Cunta Emekçilerin Azgınca Sömürülmesine Çalışacaktır.

Cuntanın ilk girişimlerinden birisi, Demirel'in sağ kolu Turgut Özal'la ilişki kurmak oldu. Bilindiği gibi Turgut Özal 24 Ocak ekonomik kararlarının başmimarıdır.

Cuntanın Özal'la ilişki kurması, emperyalist efendiler tarafından övgülerle karşılandı. Dış mali çevreler Özal ile temas kurulmasından memnun olduklarını dile getirdiler. (Milliyet, 14.9.1980) Türkiye'ye kredi veren büyük bankalar da Özal'ın çizdiği ekonomik politikanın yürütülmesinden yana olduklarını belirttiler. (Tercüman, 19.9.1980) aynı şekilde Brüksel'deki AET Dışişleri Bakanları toplantısı sırasında da Turgut Özal'ın göreve devam edeceğinin açıklanması haberi olumlu karşılandı. (Milliyet, 17/9/1980)

Evren 16 Eylül basın toplantısında cuntanın ekonomik politikasını şöyle özetledi. "Şimdi uygulanmakta olan ekonomik politikayı aynen uygulayacağız."

Cunta Demirel hükümeti zamanındaki ekonomik politikayı elbette aynen uygulayacaktır. Çünkü bu politikayı NATO emperyalistleri Turgut Özal gibi has uşakları vasıtasıyla dikte ettirmişlerdir. Ve sonuna kadar uygulanması için hen çareye başvuracaklardır. Bizzat bu cuntanın kendisi de emperyalistlerin Türkiye için çizdiği ekonomik politikanın uygulanmasının araçlarından birisidir. Nitekim, aynı Turgut Özal cunta hükümetinin başbakan yardımcısı ve en güçlü adamıdır. Cuntanın uygulanmakta olan ekonomik politikaya getireceği tek değişiklik şudur: Daha ağır zulüm ve baskı; bu sayede daha ağır sömürü!

Darbenin hemen arkasından Cunta bu yöndeki grişimlere başlamıştır, bile 14 Eylül günü işverenle uyuşmazlık içinde bulunan işçilere yüzde yetmiş (%70) avans verileceği ilan edildi. Bütün grevlerin iptal edildiği açıklandı ve tüm işçilerin 15 Eylül pazartesi günü işbaşı yapmaları istendi. Cunta % 70'lik avans ile işçilerin ağzına bir parmak bal çaldığını sanıyordu. Fakat tam bir hasta adam durumundaki komprador patron-ağa devletin emekçilere bir parmak bal çalacak hali bile yoktu. Göstermelik sus payının foyası tez meydana çıktı. İşbaşı yapan işçiler, % 70'lik avansın net değil brüt olduğunu, 3 taksitte ödeneceğini ve grevde geçen süreler için de tek kuruş ödeme yapılmayacağını öğrendiler.

Bunlar, gerici ideolojilerden etkilenmiş olan, hakim sınıfların palavralarına kanıp 12 Eylül darbesini halkın yararına gibi gören bilinçsiz işçileri bile çileden çıkardı.

Grevde geçen aylarca süre için tek kuruş alamamak ne demektir?

% 70 diye ilan edilen brüt avanstan ele geçen bir-iki bin liralık artış hangi eksik-gediği kapatabilir?

Cunta işçilere bu soruları sorma hakkı vermek niyetinde değildir. İşçileri süngü zoruyla çalıştırmayı ve kanının son damlasına kadar sömürmeyi üstlenmiştir. Komprador patronlar ve ağalar şimdi ağızları sulanarak ve ellerini ovuşturarak bu azgın sömürüden edecekleri tatlı kârları düşünüyorlar.

Bugün Türkiye'de asgari ücret olarak, hâlâ 1979 yılı için tek bir işçinin asgari ihtiyaçlarına göre tespit edilmiş olan 5400, TL ödenmektedir. Üstelik bu miktardan vergi de kesilmektedir. Ve işçinin eline 3500 TL'dan az bir para geçmektedir. 1979'daki resmi enflasyon hızı % 120 olmuştur ve 1980'deki resmi enflasyon hızı ise daha yılın ilk sekiz ayında % 80'i bulmuştur. Demek ki asgari ücretin 5400 TL olarak saptanmasından bu yana geçen süre içinde hayat pahalılığı tam üç katına çıkmıştır. Bundan ikiyıl önceki sefil hayat seviyesini sürdürmek için dahi asgari ücret alan ve tek başına

yaşayan bir işçinin eline ayda en az 10.000 TL geçmesi gerekir.

Bir de işçinin ailesini, çoluk çocuğunu buna katın! Bazı sendikaların yaptığı hesaba göre, 4 kişilik bir işçi ailesinin yaşayabilmesi için eline 18 bin TL civarında para geçmesi gereklidir. Bu ortamda 3500 TL'nin sefil anlamı nedir? Açlıktır. Diğer yandan resmi kayıtlara göre sigortalı işçilerin yüzde 65'i yani 2 milyona yakın insan asgari ücretten çalışmaktadır. Bir de buna sigortalı olmayan ve asgari ücretin dahi altında çalışan, tamirhane, küçük imalathane, inşaat, hal gibi işyerlerinin proleter ve yarı-proleterlerini ekleyin! Demek ki en az 3 milyon ücretli, açlık ve sefalet bataklığında boğulmaktadır.

İşte bu şartlarda bugün Türkiye'de grev yapan ya da toplu sözleşmede işverenle uyuşmazlık içine girmiş bulunan 150 binden fazla işçiyi yüzde yetmiş ile susturmaya çalışmanın hakim sınıflar açısından önemi daha da iyi ortaya çıkıyor. Yüzde yetmişlik brüt avansın işçinin eline ancak bir-iki bin liralık artış kalmaktadır. Bu, asgari ücret alan yüzbinlerce işçinin acından ölüme, bir kez daha mahkum edilmesidir. Bu, asgari ücretin üstünde işçilerin de ölmeseler bile ancak sürünecek bir parayla boğaz tokluğuna ırgatlığa zorlanmasıdır. Örgütlenmesi için daha zor olan sigortasız işçilerin, tam bir köle gibi bir lokma-birhırka karşılığında erken ölüme mahkum edilmesidir.

Cunta yüzde yetmişlik avans balonunun çabucak sönmelerinden sonra işçilere yeni bir suspayı vaad etti. 18 Eylülde, asgari ücretin vergi dışı kalacağı, kimbilir kaçınıcı kez ilan edildi. (Tercüman yazarı Yavuz Donat gibi bir gerici dahi asgari ücretin vergi dışında bırakılmasının hakim sınıflar tarafından nasıl ticari bir biçimde kullanıldığını itiraf etmek zorunda kalıyor; ve şöyle diyor; "Son beş yıl içinde, değişik başbakanlar, tam 136 defa Asgari ücret vergi dışında kalacaktır demiş. Değişik partilere mensup bakanlar, tam 823 defa Asgari ücretin vergi dışı kalacağını vaadetmiş. Mecliste, çeşitli parti sözcüleri tam 3260 defa İşçi ve ma-

murların aylık gelirlerinin asgari ücret kadar olan bölümünden geri alınmamasını dile getirmiş." (Tercüman 28/9/1980) Hakim sınıf sözcüleri bile bu kanunun laçkalığını işte böyle açığa vuruyorlar.) Aslında, asgari ücretin vergi dışı kalması, daha 24 Ocak tedbirleriyle birlikte, Turgut Özal tarafından açıklanmıştı. O günden bugüne, başları her sıkıştığında, komprador patron-ağa devletin sözcüleri asgari ücretin vergi dışında bırakılmasından söz ettiler. Bunu bir kemik parçası gibi işçi sınıfının önüne fırlatmayı denediler. Cuntanın şimdi başvurduğu da aynı adi oyundur. Cunta ücreti vergi dışı bırakabilir ve bunun büyük bir propagandasını da yapabilir. Fakat bunun işçiye sağlayacağı 2000 TL'ya varmayan artış, hergün yeni zamlarla artan hayat pahalılığı karşısında tam bir hiçtir. Daha önce de söylediğimiz gibi, iki yıl öncesi gibi yaşaması için dahi bir işçinin o günaldığının üç katını alması gerekir.

Ne var ki komprador patron-ağa devleti, işçilere bundan iki yıl önceki hayat seviyelerini dahi sağlayamayacak kadar batağa batmış durumdadır. Ona kalan tek çare vardır: İşçiyi süngü zoruyla, dipçik darbesiyle üretmeye zorlamak... İşte cuntanın asıl yüzü de budur!

İşçi sınıfı en ileri, en devrimci ve en fedakar sınıftır. Cuntanın işçi sınıfına yaptığı saldırı bütün topluma da gözdağı vermeyi amaçlıyor. Cunta işçi sınıfını yıldırabilirse işinin çok kolaylaşacağını biliyor. Fakat cuntanın saldırısı işçi sınıfıyla sınırlı değildir. Önümüzdeki koyu faşizm dönemi yalnız işçiler için değil, tüm emekçiler için azgın bir sömürü getirecektir.

Zamlar daha şimdiden başlamıştır. 21 Eylülde petrol gübre ve şeker gibi en temel ihtiyaç maddelerine yapılan zamlar açıklanmıştır. Bunlardaki fiyat artışları diğer bütün maddelere yansiyacak ve bu zam furyası devam edecektir. Köylüye verilen taban fiyatları büsbütün gülünçleşecek; dar-gelirli ve ortahalli memur maaşları ev kirası ödemeye dahi yetmeyecek küçük esnaf ve zanaatkar elinde avucundakileri bile satmak zorunda kalacak,

iflas edecektir. Bütün demokratik hak kısıntılarını ve örgütlenme imkanlarını tümüyle ortadan kaldıran cunta, halkın bu duruma ses bile çıkarmamasını sağlamayı ummaktadır. Tabii yine dipçikle, süngüyle, copla, işkenceyle, kan ve barutla...

12 Mart döneminin halka dönük olan yüzü korkunç bir zulüm, azgın bir sömürü iken, komprador patron ve ağalara dönük olan yüzü ise tatlı kârlardı. Önümüzdeki açık askeri faşizmin çifte yüzü de böyle olacaktır. Emekçi kitleler üzerinde zulümle yürütülen vahşi bir sömürü; hakim sınıflara da bu sömürünün meyvaları işçinin ve köylünün alınteri, göz nuru.

+ Cuntanın Demir Yumruğu Halka ve Devrimci Mücadeleye İnecektir.

Önümüzdeki dönem zorlu bir dönemdir. Faşizmin baskı ve terörü artacak devrimci mücadeleyi ve halkı sindirebilmek için kudurdukça kuduracaktır.

Cunta şimdilik hem sağ, hem de "sol"daki "aşırı uç"lara karşı görünmektedir. Bu yalnızca zehiridir. Cuntanın MHP ve MSP gibi ırkçı fenatik ve dinci mutaassıp ideolojilerin temsilcilerine, T.K.P gibi Rus uşağı sosyal faşistlere karşı olması, daha önce de belirttiğimiz gibi hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin sonucudur. Kendi içlerindeki bir dalaşmadır. Cuntanın can düşmanı ise devrimciler, emekçilerdir. Cuntanın namlusu halka dönüktür.

12 Martın ünlü kadife eldiven edebiyatı 12 Eylül darbesinin ardından yine ortaya dö-küldü. Cunta şakşakçıları "kadife eldivenli" Evren'i övme yarışına griştiler.

"Evet, Orgeneral Sayın Evren, Türkiye ve dünya kamuoyuna elini dün kadife eldiven içinde uzattı. Dünya ve Türkiye kamuoyu kadife ile temas etti. Ama o eldivenin içinde demir bir yumruk var." (Tercüman, 17/9/1980) "Türk silahlı kuvvetlerinin ülkede idareye el koyması dış basında da müsbet karşılanmıştır. Hatta bir kısmı askerlerin postallı, fakat altlarının kadife kaplı olduğunu belirtmek zorunda kalmışlardır!... Türkiye Cumhuriyeti

bir Latin Amerika ülkelerine hiç benzemez. Sayın Org. Evren de bir Banzer bir Somoza değildir (milli Gazete, 17/9/1980)

Cuntanın asker elinin kadife eldivenli asker postalının kadife alttıolduğu, 12 Mart için olduğu gibi 12 Eylül için de palevradan başka birşey değildir. Kadife kaplı şamar olsa olsa sivil faşistlerin ya da sosyal faşistlerin nasibine düşebilir. Halkın ve devrimcilerin payına düşen ise, kızgın demirden kor gibi yumruk, kan, barut ve işkencedir.

Cunta halk üzerinde koyu bir şiddet uygulamak üzere işbaşına geldi. Amacı devrimcileri yıldırmak, halkı karamsarlığa itmek, devrime olan inancı köreltmektir. Bunun için cunta şiddet uygulamasıyla da yetinmemekte, yoğun bir ideolojik saldırıya girişmektedir. Cunta geçen 10-15 günlük pratiğinde her iki yöntemi de azgınca kullanacağını örneklemiştir.

Cuntanın ne denli halk düşmanı olduğunu göstermelik olarak kurduğu "hükümet" ile de hemen ortaya çıkmıştır. Ulusu hükümetine, 12 Mart döneminin bakanları doldurulmuştur: İşte Zeyyat Baykara: İlhan Öztrak, Haluk Bayülken, Selahattin Özbek, Turhan Esener, Serbülent Bingöl, İlhan Evliyaoğlu, Sadık Şide, Bakanların hepsi ise emekli generallerdir. Geriye kalanlar ise, Turgut Özal, başta olmak üzere AP hükümeti döneminin yüksek bürokratlarıdır. Cuntanın halkımızın yakından bildiği 12 Mart açık faşizminden bir farkı olmadığı, o dönemin eski tüfekleri ile kurduğu hükümetten de belli olmaktadır.

+ Cunta Devrimci Mücadeleyi Karşı Devrimci Şiddetle Bastırmaya Çalışacaktır.

2 yıla yaklaşan sıkıyönetim uygulamasında karşı-devrimci şiddetin yoğunluğu itgide artmıştı. Hapishanelerinsan sığmaz hale gelmekteydi. İşkence katledilen, sivil cinayete kurban gitti görünümü verilerek torbalar, çuvalar içinde sağa sola terkedilen devrimcinin haddi hesabı yoktu.

Cunta bu uygulamaları sürdürüp yoğunlaştırmakla yetinmeyeceğini daha işbaşına gelişinin ilk haftasında gürültülü biçimde ilan etti. Darbeden iki gün sonra öldürülen Tank Yüzbaşı Bülent Angın'ın öldürülmesine karışmakla suçlanan iki devrimci bir-iki gün içinde mahkemeye çıkarıldılar. Ve bunlardan birisi idama mahkum edildi. Diğer taraftan daha önce parlamento tarafından da onaylanmış bulunan, fakat infazı geciktirilen 22 idam cezasının infaz edileceği dış basında açıklandı.

Cuntanın ilk hafta içinde verdiği ilk idam kararı onun 12 Mart dönemine rahmet okutacağını gösteriyor. 12 Mart döneminde, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan uzun süren bir mahkeme sonunda idama mahkum edilmişlerdi. Bu üç idam 12 Mart döneminin de boynuna geçen ip oldu. 12 Mart'ın verdiği idam cezaları tüm devrimci demokrat ve yurtseverler tarafından nefretle anılageldi. 12 Mart döneminin kanlı zulmü bu idamlarla hafızalara çakıldı.

Cunta saltanatının ilk haftasında verdiği idam kararıyla halka adeta meydan okumaktadır. 12 Mart'a sövüp sayanlara gözdağı vermekte, kendisine alkış tutmayana hayat hakkı tanımayacağını ilan etmektedir. Bu dönemde kimlerin ipe yollanacağı açıktır: Asılanlar devrimciler, komünistler, halktan kişiler olacaktır. Faşistler olmayacaktır. Daha Demirel hükümeti zamanında idama mahkum edilen 1 siyasi hükümlüden iki sağcının askeri cezaevinden kaçırılıverilmeleri bu düzenin kimi idam edeceğini dosta düşmana göstemişti. Şimdi cunta'nın tavrı idamla gözdağı verme, halkın yüreğine korku salma tavrıdır.

Cuntanın bu meydan okuyan tavrı halkı yıldırma amaçlamaktadır. Bunu iyi bellemeliyiz. Çöküşe giden bütün zalimler karşı-devrimci şiddete daha sıkı sarılmak zorunda kalır. Bu onların son umududur. Fakat tarih ezilip sömürülenlerden, halktan yanadır. Şimdiye kadar en azgın şiddet, en kanlı zulüm dahi sömürücülerin saltanatını sürdürmesine yetmemiştir.

Eli kanlı cuntacılar!

Şunu iyi bilesiniz: Verdiğiniz her idam fermanı sizin boynunuzdaki ilmeği biraz daha sıkıştıracaktır. Bugüne kadar hiçbir kanlı zalim asa asa halkı tüketemedi. Siz de sizden öncekiler gibi akıttığınız kan deryasında boğulacaksınız. Sanmayın ki bu şiddet gösterisiyle bizim gözümüzü yıldırabileceksiniz. Bizim için zaten bıçak kemiğe dayanmış. Kaybedecek zincirimizden, paramızdan başka birşey kalmamış. Bizi iple, dipçikle yıldırılmaz sindiremezsiniz, olsa olsa kendi mezarınıza biraz daha yaklaşırsınız, hepsi okadar!

+ Cunta Yoğun İdeolojik Saldırıyla Halkı Yıldırmaya Yeltenmektedir!

Cuntacılar 12 Mart tecrübesinden geçmiş olan Türkiyeli emekçileri yalnızca şiddetle yıldırma-yacaklarını iyi biliyorlar. Onlar pekâlâ biliyorlar ki halk artık yalnızca alışılmış faşist demogojiyle, ve yalnızca kanla zulümle sindirilemez. 2 yıla yaklaşan son sıkıyönetim uygulaması da bunun açık bir kanıtı oldu. Gitgide daha ağır baskı koymasına rağmen komprador patron-ağa devleti halkı sindiremedi. Devrimci mücadeleyi geriletemedi. Tersine, artan resmi ve sivil faşist terör karşısında devrimciler giderek silahlı mücadele yöntemlerini benimsediler. Halk kendini silahla savunmanın gereğini görmeye başladı. Silahlı karşı devrim, silahlı devrimle yüzyüze gelme yolunu tuttu.

2 Yıllık sıkıyönetimden çıkardığı derslerle, cunta şimdi yoğun bir ideolojik saldırıya girişmiş durumdadır. Bu saldırının cepheneliği, devrimcilere ve devrime inancı sarsmaya uğraşan pespaye yalanlardan oluşmaktadır. Bu saldırının silahları, kurtla kuzunun, sömürenle sömürülenin, işverenle işçinin sahte dostluk ve kardeşlik palavralarıdır. Cunta, derbenin "terör"ü bastırdığını, halkı huzura kavuşturduğunu iddia ediyor. Bu iddiada doğru olan yalnızca "bastırma" ve huzur sözleridir. Ama bastırılan "terör" değil, devrimcilerdir. Huzur içinde olan ise halk değil parababalarıdır.

Cunta yalan ve sahtekarlıkla, şarlatanlıkla gerçekleri örtmeye, sahte bir barış ve dostluk görünümünü vermeye çalışıyor. Ama boşuna zahmet! Yalancının mumu yatsıya kadar yanar... Bunların mumu da daha darbenin birinci haftası sona ermeden eridi gitti. Emekçiler gözlerine kulaklarına mı inansınlar, yoksa cuntanın palavralarına mı?

İşte cuntanın, halkın gözünü boyamak için uydurduğu sahtekarlıklar ve işlerin içyüzü:

Hapisanelerde sağ ve sol görüşlü mahkumların barıştığı adi bir yalandır!

Darbenin hemen ardından gazetelerde şu tür haberler boygöstermeye başladı.

"Samsun cezaevinde sağ ve sol tutuklu ve hükümlüler barıştı tutuklu ve hükümlülerin ayrı ayrı kokuşlardan çıkarak sarılıp öpüştükleri ve barışarak birlikte aynı kokuşlarda kalmaya başladıkları öğrenilmiştir." (Milliyet, 14/9/1980)

"Mamak Askeri Ceza ve Tutukevinde sağ ve sol tutuklu ve hükümlüler birbirleriyle barıştılar." (Milliyet, 15/9/1980)

"Bayrampaşa cezaevinde kalan sağ ve sol görüşlü 300 hükümlü ve tutuklu İl Jandarma Alay Komutanlığının aracılığıyla önceki gece saat 24.00 sıralarında barıştırılmışlardır. Karşı görüşlü hükümlü ve tutukluların önce birbirlerine karşı çekingen davrandıkları, ancak daha sonra kucaklaşarak bir bayram sevinci yaşadıkları kaydedilmiştir. Bayrampaşa cezaevindeki 300 siyasi hükümlü ve tutuklu daha sonra bir ağızdan İstiklal Marşını söylemişlerdir. Öte yandan Sultanahmet cezaevindeki siyasi hükümlü ve tutuklular da aynı şekilde dün barıştırılmışlardır. Bu cezaevindeki barıştırma olayından sonra da hükümlü ve tutuklular güvenlik görevlilerine durumdan memnuluk duyduklarını bildirmişlerdir." (Milliyet, 17/9/1980)

Cuntanın çaldığı bu sahte dostluk türküleri bize yabancı değildir!

Başı iyice darda kalan bütün zalimler benzer yollara başvururlar. Mesela Vietnam halkının şanlı kurtuluş mücadelesi sırasında, Amerikan uşağı Güney Vietnam yönetimide aynı yöntemleri kullanıyordu. Hapisteki komünistlere, Güney Vietnam diktatörünü selamlamadan faşist resmi marşı söylemeleri için olmadık baskı yapıyordu. Diktatöre selam çakanlara, faşist marşı söylemeye razı olanlara daha iyi yemek veriliyor, daha iyi şartlar sağlanıyordu. Direnenler ise tek kişilik hücrelerde akıl almaz işkencelere tabi tutuluyorlardı.

Hapisteki devrimcileri faşistlerle "barışmaya" zorlamak; onlara zorla İstiklal Marşı söyletme çalışmak, cuntanın başının darda olduğunu kanıtlıyor. Faşist Türk ordusu böyle dalaverelerden medet umacak kadar acz içindedir.

Ayrıca, barışma haberlerinin nasıl şişirme bir balon olduğu da hemen ortaya çıkmıştır. Dostluk-kardeşlik palavralarının ertesinde, cezaevlerinden çatışma haberleri sızmaya başladı. Mesela Sağmalcılar da süngü zoruyla yaptırılan "barıştırma ve İstiklal Marşı söyletme hareketinden sonra Faşistler devrimcilerin koğuşlarını basmışlar ve devrimcileri dövmüşlerdi. Diğer hapisanelerde de faşistler devrimcilerin koğuşlarına salınmaktaydılar. Herşeyin güllük-gülüstanlık gösterildiği cezaevlerinde devrimcilerin kişisel eşyalarına, radyolarına el konmakta devrimciler hapisten alınıp tekrar işkenceye çekilmektedirler. Cezaevleri adamalmaz hale geldiginden okullar resmi binalar boşaltılarak emekçiler buralara doldurulmaktadır.

Halkın huzur içinde olduğu darbeyi desteklediği sahtekarlıktan ibarettir.

Cunta halkın darbeyi desteklediğini 12 Eylül darbesinin huzur ve sükun getirdiğini ispatlama sevdasındadır. Post kuşkusuyla tir tir titreyen bütün basın-yayın organları da vargüçleriyle cuntanın borazancılığını yapmaktadırlar. Devrimci mahallelere büyük bir baskı ve yıldırma hareketi uygulanırken bir yandan da alışık bir sahtekarlıkla, bu mahallelerde halkın cuntayı sevinçle karşıladığı ilan ediliyor! Hem sen mahallelerdeki bütün

gençleri, bütün devrimcileri topla götür, hem de halk cuntadan mamnun diye ahkam kes! Pes doğrusu... Cellatlarına kucak açarak sevinçle karşılayan nerede görülmüş?

Bu zalimler çoğu zaman geride konuşacak devrimci, demokrat tek bir ses bile bırakmadıklarını, gizleyerek bakın ne yalanlar yayıyorlar:

"Mahalle halkı 1 Mayıs ismini istemiyor."

Militanlar yakalanınca '1 Mayıs Mahallesi' huzura kavuştu.

"1 Mayıs Mahallesi" adı ile bilinen gecekondu semtinin sakinleri mahallenin adının değiştirilmesini istediler. Anarşik olayların mihrakı semtlerden biri olarak gösterilen mahallede 12 Eylül gününden bu yana düzenlenen operasyonlar sonunda vatandaşları tehdit eden ve olay çıkaran militanlar yakalandı. Militanların yakalanmasından sonra rahat bir nefes alan semt sakinleri, daha önce çocuklarımızı sokağa çıkarmaya çekiniyorduk. Evimize misafir olarak gelecek akrabalarımız bile semte giremiyordu. 12 Eylül'den bu yana rahat bir nefes aldık. Tek isteğimiz, mahallemizden 1 Mayıs adının sökülüp atılmasıdır dediler." (Tercüman, 17/9/1980)

"1 Mayıs Mahallesinin tam orta yerine kurulan jandarma karakoluna çekilen Türk bayrağı, sanki Eski günler geride kaldı, artık devlet var der gibi nazlı nazlı dalgalanıyor." (Milliyet, 19/9/1980)

"Gültepe'li esnaflar, sık sık para isteyen eylemcilerin artık gelmediğini söylüyorlar... Herkes işinde gücünde. Dünün korkulu sessizliği bugün Gültepe'de de yerini canlı, neşeli insanların yaşadığı bir topluma bırakmış." (Milliyet, 19/9/1980)

"Çorum'a evlerine dönen Alevi ve Sünni yurttaşlar Türk silahlı kuvvetlerinin yönetime el koymasından memnun olduklarını bildirmişlerdir." (Milliyet, 19/9/1980)

"Sirkeci Garı önündeyiz Garda birkaç kontrol görevlisi ile tanışıyoruz... Şöyle konuşuyorlar. Herkes sukun içinde, Yeni yönetim hem biz çalışanlarda hem de halkta bayak ferahlık yarattı daha önce olaysız bir gün geçmezdi. Hele ara istasyon-

larda nasıl bir olayla karşılaşacağız diye kuşkuyla beklerdik. Şimdi tüm istasyonların giriş ve çıkışlarında tüm yolcular aranıyor Biz de rahatız yolcular da...

Taksim Hastanesi Acil Servis'te görevli personel ve hastanenin güvenlik görevlileriyle görüşüyoruz. Hiçbir işlerinin olmadığını belirtiyor ve anlatıyorlar.

"Bir haftadır bir tek bıçak ya da kurşunla yaralanma olayı gelmedi bize. Gelenler, ya adi kavgalardaki ufak tefek yaralamalar ya da doğum ve zehirlenme gibi olaylar. Bir hafta öncesinde her gün bir kişi ölürdü hemen hemen... Hastane acil servislerindeki boşluğa, işsizliğe karşın, kentin eğlence yerleri oldukça hareketli... Bu konuda pembeköşk Gazinosu Müdürü Kadir Koç şöyle konuşuyor: "Halk huzur içinde, Müşterilerimizde bir haftadır belirli bir artma oldu. Hele bir de sokağa çıkma yasağı 01.00'de başlasa bugünkü müşterilerimiz iki katına çıkar. Müşteri tam eğlenmeye başlamışken kapatıyoruz dükkanları... Bu yüzden büyük gazinolar çalışmıyor." (Milliyet 21/9/1980)

Bu ve buna benzer şarlatanlıklar radyoda televizyonda, gazetelerde sürüp gidiyor. 14 Eylül akşamı televizyon haberlerinde çeşitli kişilere darbe hakkındaki fikirleri soruldu. Şu tesadüfe (!) bakın ki, tek bir kişi dahi darbeden şikayetçi olduğunu söylemedi. Ekranı çıkan herkes darbeyi öve öve göklere çıkardı. Halkın nasıl huzur ve sukuna kavuştuğunu, darbenin terör'ü nasıl kaldırıverdiğini dile getirdi. Cuntanın bakanlar kurulu açıklandıktan sonra bir bakan hanımı da ülkede huzurun sağlandığını, artık insanların evlerinin kapısını açık bırakıp uyuyacak kadar huzurda olduğunu savunarak "Mesele bunun devamının sağlanmasıdır. Hükümetin bunu başaracağına inanıyorum. İnşallah hayırlı olur" buyurmuş. (Milliyet 23/9/1980)

Doğrudur ! Ülkede huzur sağlanmıştır.

Bakanlar ve bakan karıları için, gazinolarda bir gecede binlerce, onbinlerce lira yiyebilenler için, komprador patronlar ve ağalar için gerçekten de huzur sağlanmıştır.

Ama bu huzur, halkın alınteri, kanı ve canı pahasına sağlanan bir huzurdur.

Huzur sağlanıp sağlanmadığını hele bir de devrimci mahallelerde geride kalan gözü yaşlı devrimci analarına sorun!

Hele bir de onlara sorun bakalım, militanlar eylemciler denen devrimcilerin işkenceye çekilmesiyle mahallelerine huzur gelmiş mi?

Huzur sağlanıp sağlanmadığını 15 Eylülde dipçik zoruyla grev çadırları sökülen, silah zoruyla işbaşı yaptırılan 50 binden fazla işçiye sorun. Sorun onların evdeki çoluk çocuklarına; aylardır aç-susuz geçirdikleri grev dönemi için tek kuruş alamamak mıdır huzur?

Huzur sağlanıp sağlanmadığını fabrikalardan işveren ve köpeklerinin ispiyonlamasıyla gözaltına alınan devrimci, demokrat işçilere, işyeri temsilcilerine sorun!

Huzur sağlanıp sağlanmadığını sudan bahanelerle tutuklanıp günlerce sorguya çekilmek için bekleyen yurtsever memura demokrat sendikacıya sorun!

Huzur sağlanıp sağlanmadığını köyleri basılan devrimcilere yardım ettikleri gerekçesiyle işkenceden geçirilen yoksul köylülere sorun!

Sorun bakalım hapisanelerde yer kalmadığı için okullara resmi binalara istiflenen komunistlere, devrimcilere, demokratlara, binlerce, onbinlerce emekçiye: 12 Eylül darbesinin getirdiği kimin için huzur?

Halk artık bu huzur palavralarıyla da kolay kolay kandırılmaz; bunu bilesiniz cuntacılar!

Sizin vaad ettiğiniz huzur, yiyiciler, sömürücüler, zalimler için huzurdur...

Halkın huzuru, sizin huzurunuzun bittiği, sizin kanlı saltanatınızın devrildiği gün başlayacaktır.

Hiçbir sahtekarlık, hiçbir yalan-dolan kanlı darbenin gerçek yüzünü saklamaya yetmeyecektir.

Nasıl 12 Mart darbesi de güler yüzünün ardındaki kanlı çehresini sergilemeden edemediyse, sizin de maskenizin parçalanacağı gün yakındır.

Şimdiden süslü cilanız çatlamış yalanlarınız ortaya çıkmaya başlamıştır bile!

İŞÇİLER KÖYLÜLER TÜM YOKSUL EMEKÇİLER!

12 Eylül askeri darbesinin gerçek yüzü budur! Onların emekçi kitlelerini daha koyu bir köleliğe ve istibdada sürüklerken uydurdukları yalanlar bunlardır!

Asker yönetim, işçinin yoksul köylünün dar gelirli memurun tüm küçük üreticinin can düşmanı olan, emperyalist uşağı büyük patronların, ağaların ve tefecilerin yönetimidir.

Bu yönetim senin benim için, tüm ezilenler ve yoksullar için daha karanlık bir gelecek, ensesikalın göbeği şiş yiyiciler takımı için ise rahat daha kârlı daha dertsiz günler demektir.

Bu yönetim halk düşmanıdır!

Tüm emekçiler üreticinin bir lokma ekmeğine göz diken yan bakanın kafasını ezen bu askeri yönetime karşı kendilerini savunmak zorundadır.

Tüm emekçiler bu askeri cuntanın yasallaştırmak için uğraştığı yeni faşist yasalara karşı belini kanla ödedikleri demokratik haklarını korumak, savunmak zorundadır.

Emperyalist sistemin desteğindeki komprador patron-toprak ağası ittifakına karşı silaha sarılmanın zorunluluğu, şimdi daha iyi görülüyor. Onların düzenine ve devletine karşı silahla karşı koymanın tamamıyla meşru bir savunma olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu düzene karşı silah çeken kurşun sıkan emekçi "anarşist" değildir. O kendisini silahla savunmaktan başka çaresi olmayan haklı ve meşru bir nefsi müdafa yapan yiğit bir kişidir.

Türkiye'nin yoksul emekçileri için gündemdeki sorun şu kadar basittir. Boğazımıza basıp bizi esaret ve sefalet kuyusuna biraz daha yuvarla-

yan bu zulüm dünyasına karşı dişimizle tırnağı-mızla karşı koymalıyız. Yoksa kurbanlık koyun gibi mezbahaya götürülecek, güdülecekmiyiz?

Eğer karşı koyacaksak eğer hergün sürünerek ve aşağılanarak ölmektense bir kez şerefimizle ölmeyi yeğleyeceksek; eğer gelecek nesillerimize ezilmenin horlanmanın ve iligine kadar sömürülmenin olmadığı aydınlık bir toplum inşa etmek istiyorsak; bizim için kurtuluşun yolu açıktır.

Kurtuluşun yolu, silahlara sarılmak ve uzun süreli bir Halk Savaşı vermektir.

Halk Savaşı; örgütsüz teçhizatsız ve güçlü bir orduya sahip olmayan yoksul halkımızın güçlü ve modern silahlarla donanmış bir orduya sahip olan düşmanımızı yenmenin tek yoludur.

Bu savaşta düşmanı gerilla savaşıyla uzun sürede yıprata yıprata parçalaya parçalaya yeneceğiz, yok edeceğiz.

Bu savaşta geri kırlık bölgeleri, yakın dağları kendimize üs tutacağız. Oralardan düşmanın üzerine akarak baskın vererek onu yıkacağız. Kırlarda yakacağımız devrim ateşi şehirleri çevreleyecek, devrim seli en sonunda düşmanı kendi kalesinde boğacak.

Bu savaşta çete çete örgütlenen halk ordusu adım adım gelişecek, güçlenecek ve güçlü ve düzenli bir orduya dönüşecek.

Bu savaşta, işçi sınıfının partisi TKP/ML'nin önderliğinde kendi iktidarımızı--yani halka demokrasi bugünün zalim efendilerine demokratik halk diktatörlüğünü--parça parça kuracağız. Kendi kendimizi yönetmeyi; kendi öz ekonomimizi inşa etmeyi; özgür ve bağımsız yaşamayı gerçekleştireceğiz.

İşte yoksul halkımızın silahlara sarılarak güçlü görünen düşmanı altetmesinin yolu budur.

Ne varki kurtuluş kendiliğinden gelmez. Başkaları yapsın demeklede gerçekleşmez. Zulmü ve

sömürüyü tadan, gören herkes halk savaşına seferber olursa kurtuluş mümkün olur. Bu öyle bir savaş ki milyonlarca emekçinin küçük büyük demeden tüm imkanlarını, güçlerini, mücadelelerini birleştirmeye dayanır.

Türkiye'nin yoksul emekçileri! Partimiz önderliğinde örgütlenelim, imkanlarımızı gücümüzü mücadelemizi birleştirelim. TKP/ML'nin gösterdiği yolda yürüyelim.

Silahlarımızı teslim etmeyelim silahlanalım! Halkın elindeki silahlar komprador patron ağaların kâbusudur. Onlar emekçileri silahsızlandırmak için bir yandan gece baskınları düzenliyor muhbir ajan kullanıyor. Silan kaçakçılarının peşine düşüyor; diğer yandanda halkı silahlarını teslim etmek için kandırmaya çalışıyor. Cunta ilan edildiğinde yoksul emekçilerin bir kısmı bu yalanlara kandı yada korkup silahlarını teslim edenler oldu. Hiç dünkü düşman bugün dost olurmu? Silah olmadan zorbalara karşı konurmu? Bugün silah teslim etmek demek kendi boynunu cellata teslim etmek demektir. Gün paşaların, omzu kalabalıkların yalanlarına kanıp silah teslim etme günü değil, halkımızı korumak kendimizi savunmak için silahlanmak ve savaşmak günüdür. Silah teslim etmeyelim, silah teslim etmeyi düşünenleri ikna edelim. İlla silahtan kurtulmak isteyenlerin silahını biz alalım ve düşmana gitmesini önleyelim. Silahlanalım, silahlarımızı emin yerlerde saklayalım. Her yoksul ve orta köylü ailesinin bir uzun menzilli silahı olmalı, her işçi ve yoksul emekçi mahallesinde ve çevresinde namlusu düşmana çevrilebilecek silahların olması amacımız olmalıdır.

Devrimcileri koruyalım, yardım edelim! Bu askeri yönetim esas amacının devrimci mücadeleyi bastırmak olduğunu açıkladı. Faşist devlet kendisini tehdit eden, temellerini sarsan kitlelerdeki uyanışı önlemek istiyor. Kitlelere gerçekleri şu ya da bu oranda açıklayan, onları uyandıran, yolların uyusukluğunu atmayı ve körükörüne güdülmeyi reddetmeyi öğreten devrimci teşkilatları yok et-

meyi amaçlıyor. İşçi sınıfına ve onunla çıkarbirliğinde olan emekçilere düzenin gerçeklerini açıklayan kurtuluş yolunu gösteren ve bu uğurda örgütlenip mücadeleden partimizi de kendisine baş hedef seçiyor. Devrimci mücadeleyi ezmek için bütün gücüyle harekete geçen kompradorların ve ağaların ordusu bir yandan türlü yalan ve tertiplerle devrimcileri halk kitlelerinin gözünden düşürmeye çalışıyor, onun amacı açıktır. Devrimcileri kitlelerden tecrit etmek. Çünkü biliyorki, devrimciler balık kitleler su gibi birbirlerine kaynaşmıssa balıkların neslini tüketemez. İşte bu nedenle hakim sınıflar devrimcileri halk düşmanı gibi göstermeye çalışıyor. Devrimciler olmazsa huzur içinde yaşanılacakmış gibi göstermeye çalışıyor. Aynı zamandada emekçilerin gözünü korkutarak tehdit, ederek devrimcileri açığa çıkartmaları için zorluyor. Amaçları devrimcileri zeytin-yağ gibi su yüzüne çıkartmak sonrada avlamak yok etmektir. Bu yalanlara tertiplere ve tehditlere kulak asmayalım. Halkımızın emperyalist boyunduruktan faşizmin zulmünden ağanın kırbacından, ve azgın sömürüden kurtulması uğruna kelle koltukta mücadeleye atılmış olan devrimcileri koruyalım onlara yardım edelim. Herşeyden önce gerçek ve militan devrimcileri sahtelerinden, ve devrimciliği bir övünme ve asalaklık kapısı yapanlardan ayıralım. Kendini bu yola adanmış devrimcilere kuçak açalım. "Ben ne yapabilirim ki demeyelim. En ufak bir yardım bile büyük işe yarar Mesela onları barındıralım. Sırtlarında bir şey yoksa sırtlarını pekiştirelim. Karınları açsa karınlarını doyuralım. Onlara mücadele hakkında düşündüklerimizi önerilerimizi söyleyelim. Onlarda hatalı bulduğunuz şeyleri yüzlerine söyleyelim. Bunları düzeltmelerine yardımcı olalım. Gerçekten halk için mücadele eden teşkilatlara para, giyecek, silah vb. yardımda bulunalım. Komşularımızı hısımlarımızı bütün bunlar için ikna edelim. Seferber edelim. İşte böyle ufak görünen yardımlar birikir göl olur. Öyle bir göl ki devrimci teşkilatları sarar devrimci mücadelenin devamını garantiler.

İhbarcılarını açığa çıkartalım yaşatmalıyız!
 Hakim sınıflar şimdi halkın arasına ajan sokmaya sütü bozukları satın almaya dahada hız verdiler. Devrimcileri tespit etmek devrimci mücadeleye yardım eden emekçileri açığa çıkartmak için muhbirliği yaymak amacıyla hem yoğun bir propaganda yapıyorlar hemde kucak dolusu para dağıtıyorlar. Muhbirlik halk düşmanlığıdır; koynumuzda beslenen engerek yılanıdır. Köyümüzdeki, işyerimizdeki, mahallemizdeki muhbirleri açığa çıkartalım. Partimize ve diğer devrimci teşkilatlara haber verelim. "Muhbir vatandaşları" içimizde yaşatmalıyız. Onları tecrit etmenin, sürüp atmanın çeşitli yolları vardır: Onlarla konuşmamak alış veriş kesmek çevreye teşhir etmek ve geceleri evlerini taşlamaktan; eğer iflah olmazlarsa öldürmeye kadar uzanır bu yollar Muhbirlerin halk düşmanlıkları hiçbir zaman yanlarına kalmamıştır. Partimizin bu konudaki hassasiyeti dost düşman herkes tarafından da bilinmektedir.

Partimiz muhbirleri her zaman açığa çıkarmıştır. İflah olmazları ölümle cezalandırmıştır. Yılanların başını ezmeye devam edecektir.

Bölünmeyelim, birleşelim: Bugün düşman, emekçi halkı bölmek ve birbirine düşürmek için dahada yoğun bir çaba gösteriyor. Onlar ağızlarından "milli birlik beraberlik" lafını düşürmüyor; ama bu lafın kendisi en büyük bölücülüktür. Çünkü onların milli birlik dediği şey Türk kompradorlarının ve ağalarının kanlı saltanatına kayıtsız şartsız boyun eğmektir. Böyle bir birlik: Kürt ulusunu ve diğer azınlık milliyetleri, Türk ulusunun baskısı altında tutmak demektir ve bölücülüğün dik alasıdır. Çünkü buna Türk olmayan emekçiler haliyle karşı çıkacaklar ve kendi milliyetlerinden ağaların ve burjuvaların yanında yer alacaklardır. Böylece ezilen ve sömürülen Türkiye halkının anti-emperyalist, anti-feodal birliği baltalanmış olacaktır. Türk emekçiler; özellikle Türk milliyetinden olanlar bu "birlik" sahtekârlığına karşı çıkmalıdır; bu bölünmeye karşı çıkmalıdır. Emekçiler; milliyetine bakmaksızın; dinine mezhebine bakmaksızın, birlik olmalıdır. Çünkü birlikten güç doğar.

Peki bu birliği sağlamannn yolu nedir? Halkın birliğini sağlamannn tek yolu; milliyet, mezhep gibi sınıfsal olmayan ayrımlara emekçilerin birliğini önleyen, bir milletin bir mezhebin imtiyazlarına ve üstünlüğüne karşı çıkmaktır. Dil din eğitim ve milli kültürleri geliştirmede tam bir hak eşitliğinden yana olmaktır. Büyük işçi önderlerinin dediği gibi: "Ezen bir ulus özgür olamaz." Emekçi halkın anti-emperyalist, anti feodal anti faşist birliği başka hiçbir türlü sağlanamaz.

Bugün birleşmenin hayati önemi ortadayken ipleri bilinçli kitleleri bölen hatta onları birbirlerine düşman etmeye kadar varan "siyasi tekkeciliğe" de var gücümüzle karşı çıkmalıyız. Devrimciler ve devrim sempaticileri kitleler! Siyasi tekkeciliği son verelim. Devrimciler arasındaki anlaşmazlıkları ve fikir ayrılıklarını ikna yoluyla çözmemiz gerektiğini bundan başka çıkar yol olmadığını artık görelim. Çünkü devrimcilerin eylem birliğini engelleyenler, fikir ayrılıklarını demokrasi yoluyla değilde, şiddet yoluyla çözmeye kalkışanlar sadece ve sadece hakim sınıfların "böl parçala yönet" stratejisine hizmet etmektedirler. Onlar, emekçi kitlelerin devrime olan inançlarını kaybetmesine yolaçmaktadırlar. Kuşkusuz devrimi zafere götürecekt tek bir doğru yol vardır. Ve bir dizi devrimci teşkilat bu hakikati bir tek kendisinin elinde tuttuğunu söylemektedir. Gerçeğin ve doğrunun kimin elinde olduğunu sosyal pratik gösterir. Emekçi kitlelerin tecrübesi, deneyimi gösterir. Kaba kuvvet ve kitleler nezdinde tartışmaktan işbirliği yapmaktan kaçmak değil!

Eğer biz emekçiler devrimci teşkilatlar arasındaki çelişmelerden bezmişsek, birlik istiyorsak kenarda durup ah vah edip beklememeliyiz. Yapmamız gereken şey birinci olarak devrimcilerin ne dediklerini ortaya koymalarını istemek ve doğrunun yanında yer almak, ikinci olarakta fikir ayrılıklarını kaba kuvvetle çözme eğiliminde olanları ve fikir ayrılıklarının düşmana karşı ortak hareket etmenin önüne engel olarak çıkaranları

hizaya getirmektir. Partimiz her zaman tartışma-
dan yana olmuştur. Halk içindeki çelişmeleri dost-
ça çözmekten yana olmuştur, ve düşmana karşı ey-
lemde birlik olmaktan yana olmuştur. Partimiz hal-
kı birleştiren ve değişik fikirlere halk demokra-
sisi tanıyan bu çizgisini her türlü yanlış düşman-
ca tutuma rağmen sebatla sürdürecektir. Partimizin
çağrısı her türlü bölünmeye karşı çıkmak halk i-
çindeki bir demokrasi temelinde birlik olmaktır.
"Eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbest-
lik" ilkesi temelinde devrimciler arasında düşma-
na karşı eylem birliğini gerçekleştirmektir. Bu
çağrıyı hayata geçirelim!

Haklarımızı dişe diş savunalım: Orduyu doğru-
dan yönetime getiren komprador patron ağa devleti
ilk bakışta çok güçlü görünüyor. O halkın elinde-
ki bir takım ekonomik demokratik hakları da yok et-
mek üzere seferber oldu. Sendikaların çoğu kapatıl-
dı, dernekler yasaklandı; halkın elinden basın ya-
yın özgürlüğü tümüyle alınarak gerçeklerin ve olay-
ların halka ulaşması engellendi.

Sıkıyönetim mahkemeleri arı kovani gibi çalı-
şıyor. Sıkıyönetimde işkence süresi 50 güne çıka-
rıldı. DGM yasallaştırılıyor. Güvenlik kuvvetleri-
nin keyfince adam kurşunlayabilmesi için yasa çıka-
rıldı. 1970'in 15-16 Haziran'ında işçi sınıfını is-
yan ettiren sendika kanunu değişikliği şimdi daha
da ağır hükümlerle yasallaştırılıyor.

Yeni yeni zamlar ücretlerin düşürülmesi, geç-
mişte patrona en ufak bir şekilde karşı gelmişle-
rin bile işten atılması, demokrat sendikacılara
kadar bütün işçi önderlerinin tutuklanması gırla
gidiyor.

Bu saldırılar karşısında dişe diş direnmeli-
yiz.

Bu direnişin esası ve temeli, dağlarda isyan
ateşini yakmaktır; gerilla savaşına seferber ol-
maktır.

Ama bu uzun süreli mücadeledir. Ve savaşın
dışında kalan anlardada yapacağımız bir sürü iş
örgütleyeceğimiz bir dizi mücadele vardır.

Komprador patron-ağa düzeni elimizden her türlü yasal hakkımızı aldı diye çaresizlik içinde dövünmemeliyiz. Yasal imkanlar kalmadıysa bizde yasa dışı imkânlar yaratmalıyız. İşçilerin yasal hakkı gasp edildiyse, yasa dışı sendika örgütlemeliyiz. İşçiler patronun faşist sendikasına girmek zorunda bırakılıyorsa biz de bu sendikalara girip gizli çalışmalıyız. Onu kendimize bir kılıf olarak kullanmalıyız. İşçiler işten atılıyorsa buna karşı açık yada gizli biçimlerde direnmeliyiz. İşten atılan arkadaşlarımıza yardım etmeliyiz. İşçilerin ücretleri donduruluyor ve daha da çok çalışmaları isteniyorsa biz de iş yavaşlatması uygulamalıyız. Memurların dernekleri kapatıldıysa illegal dernekler örgütlemeliyiz. Memurlar üzerindeki baskıya ve sefil maaşlara karşı propaganda yürütmeli, direniş örgütlemeliyiz. Demokratik ve devrimci basın tümüyle susturulduysa yasa dışı yayıncılığı daha da geliştirmeliyiz. Baskı ve zulüm halktan gizleniyorsa biz de bunları haberler şeklinde çevremize yaymalı Partimizin illegal yayın organı İşçi-Köylü Kurtuluşu vasıtası ile bütün emekçilere duyurmalıyız. Yapabileceğimiz çok şey var yeterki teslimiyeti değil, dişe diş direnmeyi seçelim!

Partimiz TKP/ML Çevresinde, Işık Ordumuz TİK-KO İçinde Örgütlenelim! Gerilla Savaşı İçin Seferber Olalım! Bugün Türkiye'nin çeşitli millyetlerden emekçilerine baştada işçilerine ve yoksul köylülerine düşen görev: Partimiz TKP/ML önderliğinde gerilla savaşı için seferber olmaktır.

Evvelcede söylediğimiz gibi gerilla savaşı, bir dizi değişik mücadelenin parti tarafından savaşa yönelik olarak birleştirilmesi; yani seçilmiş kırlık bölgelerde yerel ve merkezi otoriteye karşı çete savaşı yürütülürken, bunu destekleyecek bir yığın silahlı ve silahsız faaliyetlerin örgütlenmesi ve yürütülmesi demektir.

Toprak ağalarının, mütegalibenin, tefecinin zulmü ve sömürüsü altında ezilen topraksız yada az topraklı köylüler!

Diyoruz ki: Ağaya karşı, tefeciye tufayliye karşı, faşist Türk devletine karşı, toprak ve özgürlük elde etmek için savaşmak isteyenler berigelsin! Partimizin önderliğinde, TİKKO içinde ve ona bağlı olarak örgütlensin!

En önde savaşıacaklar: TİKKO gerilla birimlerine katılın!

Gerektiğinde savunup, gerektiğinde üretime geridönen köylü milis kuvvetlerine katılın!

Savaşanlara silah onaran, irtibat sağlayan malzeme ikmali yapan vb. gibi hizmetleri götüren özel savaş hücrelerinde örgütlenin!

Savaşın yürütülmesi için gerekli olan silahlanma, malzeme depolama, sığınak kazma gibi hazırlıkları ikmal edin.

En devrimci sınıfın üyeleri olan yiğit işçiler!

Sosyalizme giden yolda ilk durağın halk demokrasisini ve emperyalizm ve sosyal emperyalizmden bağımsızlığı gerçekleştirmek olduğunun bilincinde Partimiz TKP/ML saflarına katılın!

Ülkenin milyonlarca köylüsü, kurtuluş için yürütülecek Halk Savaşında bizlerden önderlik bekliyor. Bu önderlik ancak işçi sınıfının partisi aracılığıyla gerçekleşebilir. Bunun için partiye ve onun yan örgütlerine katılın!

Gerilla savaşına katılmak ve onun yönlendirilmesinde görev almak üzere hazırlanan, kırlık bölgelerdeki çalışmalara katılın!

Partinin önderliğinde, ekonomik ve demokratik haklarımızı korumak kaybettiklerimizi geri almak, için örgütlenin! Komprador patron ağa devlete vurulan en ufak bir darbe bile, onun hareket kabiliyetini zorlaştıracak, yıpratacak ve içinde bulunduğu krizi artıracaktır. Bu ise silahlı mücadeleyi hızlandıracaktır. Bunun bilincinde militanca mücadeleye atılın!

Türkiye'nin Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkı!

Komprador patronların ve toprak ağalarının 12 Eylül darbesi de onları kurtaramayacaktır. Bizlerin mücadelesini durduramayacaktır. Zalimlerin yiyicilerin, onların uşaklarının yalanlarına sahte vaadlerine kanmayalım! Boş hayaller beslemeyelim! Kendi kendimizi kandırmayalım!

Bu askeri darbe, bu yıkılası düzenin sultanlarının daha da zor durumda olduğunu göstermektedir. Bu nedenle yılgınlığa kapılmanın yeri yoktur. Şunu bilelim ki açın halinden tok anlamaz. Bize kurtuluşu bizim dışımızda da hiç kimse sağlamaz.

Bu yüzden mücadele için kolları sıvayalım! Mücadelemizi birleştirelim.

Kurtuluşumuzun tek yolu olan Halk Savaşı için örgütlenelim.

TKP/ML saflarında birleşelim. TIKKO ve TMLGB içinde örgütlenelim!

Yürüyelim Zulüm Ve Talan Dünyasının Üstüne!
Yürüyelim Komprador Patronların Ve Ağaların
Faşist Devletinin Üzerine!
Yürüyelim Her Türlü Emperyalist Ve Sosyal Emperyalist Tahakümden Kurtulmak İçin!
Yürüyelim Toprağa, İçe Ve Özgürlüğü Kavuşmak İçin!
Ne Sıkıyönetimler,
Ne de Askeri Cuntalar,
Kompradorların Ağaların ve Onların Efendisi
Emperyalist ve Sosyal Emperyalistlerin,
Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız Üzerindeki Kanlı Saltanatının Çöküşünü Durduramaz!

Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)
Merkez Komitesi
27.Eylül.1980

OKU OKUT!

- ★ TKP-ML-2 Konfrans Belgeleri. çıktı.
- ★ TKP-ML-2 MK'nın Dünya ve Türkiye'de Siyasi durum raporu. çıktı.

